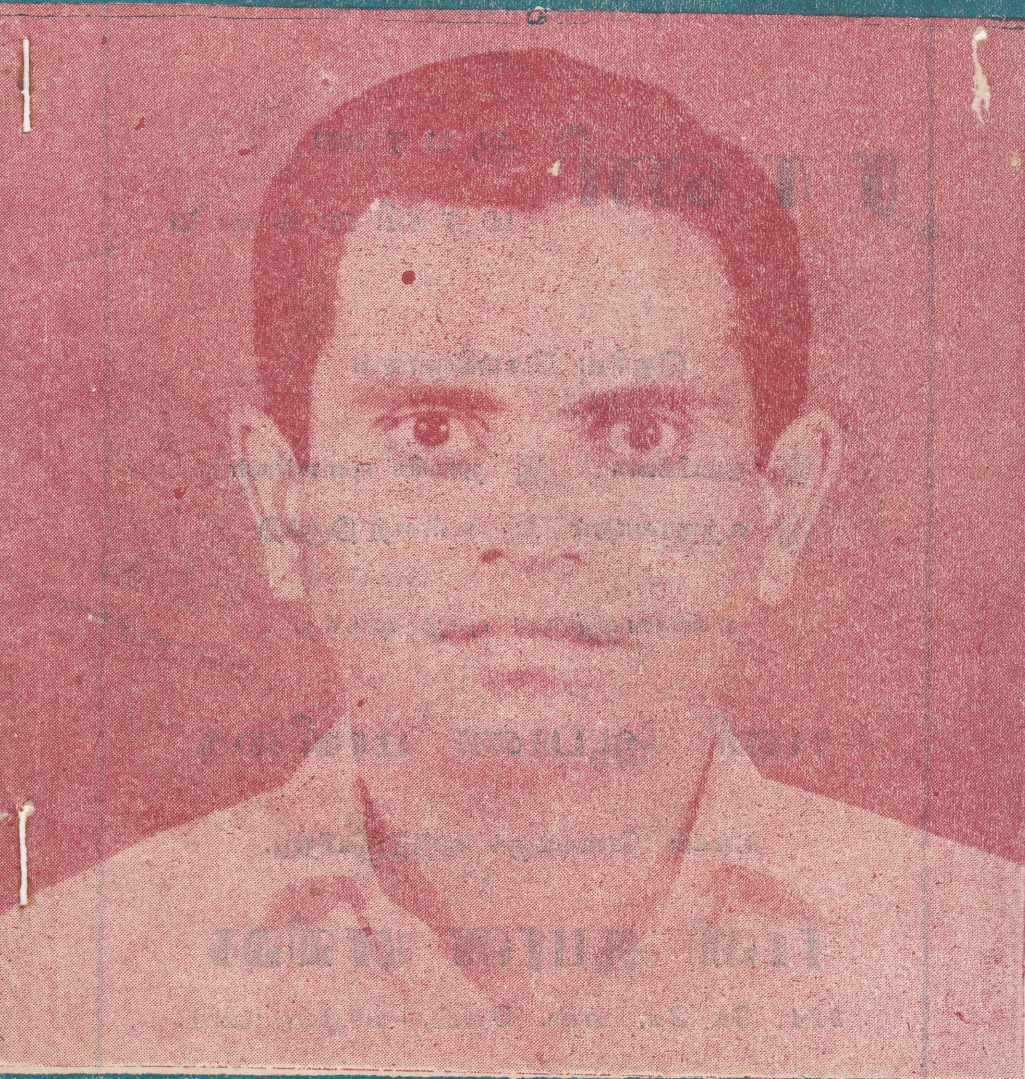

கமழுகு

-/60

இலக்கிய இதழ்

விவேகமுள்ள பெண்கள்
தங்கள் அழகுக்கு அழகு செய்ய

ராணி ஆபரண
மாளிகையை

தெரிவு செய்கிறார்கள்

✘ நம்பிக்கை   ✘ நாகரிக டிசைன்கள்
✘ உத்தரவாதம்   ✘ உள்ளத் திருப்தி

என்பனவற்றால் புகழ் மிக்கது

ராணி ஆபரண மாளிகை

உங்கள் சேவைக்குக் காத்திருக்கிறது.

ராணி ஆபரண மாளிகை

224, கே. கே. எஸ். ரோட், —யாழ்ப்பாணம்.

தமிழமுது

கௌரவ ஆசிரியர் மணிசேகரன்

தமிழ் 3.

சித்திரை—வைகாசி—ஆனி 1972

அமுது 8.

அட்டையில்
முருகையன்

கௌரவ உதவி ஆசிரியர்
பா. சிவபாலன்

தமிழமுது இலக்கியக் குழு

த. சிநீனிவாசன்
ரு. கணேசலிங்கம்
ஆ. குணநாயகம்
பா. சிவகடாட்சம்
வே. குணரத்தினம்
சி. கணேசலிங்கம்
இ. ச. கோபாலபிள்ளை

தமிழமுதில் வெளிவரும் கதைகளில் உள்ள பெயர்களும் சம்பவங்களும் கற்பனையே. கட்டுரைகளில் வெளிவரும் கருத்துக்களுக்குக் கட்டுரை எழுதிய இலக்கியக் கர் த தா க் க ளே பொறுப்பாளிகளாவர்.

ஆ-ர்.

இவ்வமுதில்...

இதயம் பேசுகிறது
தலையங்கம்
மனக்கோலம்
மகரங்கே
சர்வணையூர் மணிசேகரன்
மு. பொன்னம்பலம்
யாழ் நங்கை
ஹொசுமின்
கணேஷ்
முருகையன்
பொ. பத்மநாதன்
அம்பி
பிரேமஜி
மாலி
சிவபாலன்
கிஸர்
சுல்லையூர் செல்வராசன்
எஸ். பொன்னுத்துரை
கே. எஸ். பாலச்சந்திரன்
கே. எஸ். நடராசா

இதயம் பேசுகிறது

இவ்வாண்டின் முதலிழை அளவிலும் அமைப்பிலும் அடக்கத்திலும் நிறைவைத் தருகிறது. ஈழத்தின் தனித்துவமான இலக்கியத்தை வளர்க்க அயராது உழைப்போம்.

எம். ஜே. எம். கமால்,
திக்கெவல்லை.

தேளிவத்தை ஜோசப்பின் படத்தை அட்டையில் கண்ட போது மலையகத்தாரின் உள்ளம் மலர்ந்தது. கூடவே ஆசிரியரின் துணிச்சலையும் பாராட்டுகிறேன். மூன்று சிறுகதைகளில் பரீபூரணனுடைய கதை இதழை மணம் வீசச் செய்கின்றது. அழகான நடையும், கையாளும் உவமானங்களும் எங்களை கதையுடன் ஒன்றவைக்கிறது.

செல்வி. என். சகுந்தலா,
அட்டாம்பிட்டி.

தமிழமுது ஏழாவது இதழ் வாசிக்கும்வாய்ப்புக்கிடைக்கப் பெற்றோம். அவ் விதழில் நண்பர் என். எஸ். எம். ராமையா அவர்களின் “மலையகத்தில் சிறுகதை, நாவல் இலக்கியம்” என்ற தலைப்பிலான விமர்சனக் கட்டுரை ஒன்றை வெளியிட்டிருந்தீர்கள்.

இக் கட்டுரை, எமது கலாச்சாரப் பிரிவினால் கடந்த 17-9-71-ல் மாத்தனையில் நடத்தப்பட்ட மலையக இலக்கிய விழாவுக்காக நண்பர் ராமையாவால் எழுதப்பட்டு விழாவுக்கு அவரால் வருகை தர முடியாது போனமை காரணமாக நண்பர் மலைத்தம்பி அவர்களால் விழாவின்போது வாசிக்கப்பட்டது.

எனவே, தாங்கள் கட்டுரையுடன் மேற்படி விழாவுக்காக எழுதப்பட்டது என்பதை குறிப்பிடாமல் போனது குறித்து எமது வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ள வேண்டியவர்களாய் உள்ளோம்.

செயலாளர், கலாச்சாரப்பகுதி ஐக்கிய தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கம்

கொழும்பு-2.

கடைசித் ‘தமிழமுது’ கண்டேன். மகிழ்ச்சி. தரம்குறைந்து போய்விட்டதோ தமிழமுது என்ற கவலை கொண்டோர்க்கு இம்மலர் புதுத் தெம்பு அளிக்கின்றது.

தர்மகுலசிங்கம்,
திக்கவயல்.

ஈழத்தில் வெளிவரும் தரமான கலை, இலக்கிய சஞ்சிகைகளை புறக்கணித்து, தமிழகத்திலிருந்து இறக்குமதியாகும் வியாபார தரங்கெட்ட பத்திரிகைகளை, ‘தரமானவை’ என்று கூறும் சிலருக்கு சு. அரங்கசாமி அவர்களின் கட்டுரை ஒரு சிறந்த பாடமாக அமைந்துள்ளது.

பி. கனகரத்தினம்,
நல்லூர்.

ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளும் அவைகளின் நோக்கங்களும்

இந்தியச் சஞ்சிகைகளைக் கட்டுப்படுத்திய பின்பு, ஈழத்திலிருந்து முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட சஞ்சிகைகள் வெளிவந்தன! இன்னும் பல சஞ்சிகைகள் புதிதாக மலர்வதுக்கேற்ற அறிகுறிகளும் தென்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. ஒரு விதத்தில் பார்க்கப் போனால் இந்தச் சஞ்சிகைகளின் பெருக்கம் நமக்கு மகிழ்ச்சி அளிக்கக் கூடியதாய்த்தான் இருக்கிறது. ஆனால் இந்தச் சஞ்சிகைகளில் கூடுதலான பங்கு இங்கு என்னென்ன நோக்கங்களுக்காக வெளியிடப்படுகின்றன என்பதைப் பார்க்கும் போது எமது படைப்புக்கள் தனித்துவமாகவும், தரமாகவும் இந்நாட்டு மண்வளத்தை பிரதிபலிக்கக் கூடியதாயும் அமைய வேண்டுமென்று, ஆத்மார்த்தமாக விருப்பிய இலக்கியப்பிரக்ஞை படைத்தவர்களுக்கு உண்மையிலேயே வேதனையைத் தருமென்று இப்பத்தியில் நாம் எழுதித்தான் தெரிய வேண்டியதில்லை.

நமது அண்டை மொழியான மலையாளத்தைப் பாருங்கள். அங்கு சாதாரண சுவைஞன் கூட சினிமாவிற்ரு போகும் போது அந்நாட்டு முன்னனிப் படைப்பாளிகளான தகழி சிவசங்கரப் பிள்ளை, வைக்கம் முகம்மது பஜீர், கேசவதேவ், பொன்னுன்னம் வர்க்கி' போன்றோருடைய படைப்புக்களை வேண்டி, இடைவேளையும் போது வாசிப்பானம். அப்படியான வாசகர்களை 'மாத்தூழ்மி' போன்ற பத்திரிகைகள் அங்கு உருவாக்கியிருக்கின்றன. எமது தமிழ்ச் வாசகர்கள் சினிமாவுக்குப் போகும் போது, கண்ணதாசனின் பதினைந்து சதப்பாட்டுப் புத்தகங்களை வேண்டும் அளவிற்கு உருவாக்கியிருக்கிறதென்றால், நாம் எந்த அளவில் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிறோம் என்பதை எண்ணிப் பாருங்கள்.

இந்தியா வி லிருந்து வெளிவரும் இப்படியான சினிமாச் சஞ்சிகைகளைக் கட்டுப்படுத்தி விட்டோம் என்று பெருமிதத்தில் இருக்கும் இந்த ஈழத்தில் தான், மக்கள் திலகம் எம். ஜி. ஆர்., ரசிகன், நடிகர் திலகம் போன்ற பல சினிமாச் சஞ்சிகைகள் வெளிவருகின்றன. இந்தச் சஞ்சிகைகளுக்கெதிராக இந்நாட்டுப் படைப்பாளிகளும், இலக்கிய ஆர்வம் கொண்டவர்களும் போர்க்குரல் எழுப்ப வேண்டும்! எழுப்புவார்களா?

மனக்கோலம்

கடந்த இதழில் கவிஞர் மஹாகவியின் “ஒரு சாதாரணமனிதனுது சரித்திரம்” என்ற கவிதை நூல் கொழும்பில் வெளியிடப்பட்டிருந்ததைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். இந்த நூல் கவிஞர் நுஃமான் முயற்சியால் மட்டக்களப்பில் அண்மையில் வெளியிடப்பட்டது. விழாவுக்கு ஜனாப் ஹாபீஸ் எம்.கே செய்து யது அகமது தலைமை வகித்தார்.

ஈழத்தின் மற்றொரு மூத்த கவிஞரும் பல்கலை வேந்தருமான சில்லையூர் செல்வராசன் (தாண்டோன்றிக்கவிராயர்) தனது ‘ஈழத்துத் தமிழ் நாவலிலக்கிய வளர்ச்சி’ என்ற திறனாய்வு நூலுக்குப்பிறகு, இப்பொழுது ‘தணியாத தாகம்’ என்ற சினிமாச் சுவடி வயொன்றை எழுதியுள்ளார். ஈழத்துச் சோமு தலைமைத்தில் நடந்த இந்த வெளியீட்டு விழாவில் கலாநிதி சிவத்தம்பி, பிரேம்ஜி, டொமினிக் ஜீவா, வி. பொன்னம்பலம், முருகையன் ஆகியோர் நூலைப் பற்றி மதிப்பீடு செய்தார்கள்.

கவிதையில் அல்ல, சிறுகதைத் துறையில் தனக் கென ஒரு பேரும் புகழைச் சம்பாதித்துக் கொண்ட எஸ். பொன்னுத்துரை ‘அப்பையா காவியம்’ என்ற ஒரு காவியத்தை எழுதியிருக்கின்றார் யாழ் நகர மண்டபத்தில் நடைபெற்ற வெளியீட்டு விழாவுக்கு தேவன்—யாழ்ப்பாணம் தலைமை வகித்தார். கனக—செந்திநாதன் நூல் பற்றி ஆய்வுரை செய்தார்.

பண்டிதர் வீரகத்தியின் ‘கடலும் படகும்’ என்ற கவிதை நூலும் கண்டியில் வெளியிடப்பட்டது. விழாவுக்குப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் சி. தில்லைநாதன் தலைமை வகித்தார். டொமினிக் ஜீவா, நா. சுப்பிரமணிய ஐயர் ஆகியோர் நூல் வெளியீட்டு விழாவில் பங்கு பற்றினர்.

மற்றும் ‘சட்டமும் தமிழும்’. பிரேமதியானம், மார்கழி மங்கையர், தனிரீசுள் என்ற நூல்களும் ‘தமிழருவி’ என்ற மலரும் இந்தப் பருவத்தில் வெளிவந்திருக்கின்றன.

இந்தியசாகித்திய அகாடெமியினர் இம்முறைக்கான பரிசு நூல்களை அறிவித்திருக்கின்றார்கள். தீபம் ஆசிரியர் மணிவண்ணன் எழுதிய ‘சமுதாய வீதி’ என்ற நாவலுக்கும், ஆங்கிலத்தில் ‘காலைமுகம்’ என்ற நாவலை எழுதிய முல்க்ராஜ் ஆனந்துக்கும் பரிசுகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவர்களுக்கு எமது நல் வாழ்த்துக்கள்.

— மகரம்.

சோவியத் யூனியனில் தமிழ், மலையாள இலக்கியங்கள்

—மகரங்கோ

திராவிட மொழிகள் சம்பந்தமான துறையில் ஆராய்ச்சி, மொழி பெயர்ப்புப் பணி குறிப்பிடத்தக்கவாறு விரிவான அளவில் சோவியத் யூனியனில் நடைபெற்றுள்ளது நில இயல், இன இயல், வரலாறு, பொருளாதாரம் ஆகியவை குறித்து இதுவரை மிகப்பல நூல்களும், கட்டுரைகளும், வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

மொழிகளைக் கற்பதற்கு உதவக்கூடிய பாட நூல்களும், உரை நூல்களும், இலக்கணக் கட்டுரைகளும், அகராதிகளும் வெளியிடப்பெற்றுள்ளன. 1960-ல் தமிழ்—ரஷ்ய அகராதியும், 1965-ல் ரஷ்ய—தமிழ் அகராதியும், 1971-ல் மலையாள—ரஷ்ய அகராதியும் வெளிவந்தன. ரஷ்ய—மலையாள அகராதி ஒன்றைத் தொகுப்பதற்கான திட்டங்களும் உள்ளன.

மாஸ்கோவில் உள்ள அகில யூனியன் அரசினர் அயல் இலக்கிய நூலகம் இந்த ஆண்டுகளில் தமிழ், மலையாளம், மற்றும் ஏனைய திராவிட மொழி இலக்கிய நூல்களை மேன்மேலும் ஏராளமாகச் சேகரித்து வந்துள்ளது. தென் இந்தியா எழுத்தாளர்களைப் பற்றித்

தெரிந்துகொள்ளவும், சோவியத் யூனியனில் பெரும் மதிப்புப் பெற்றுள்ள இந்திய தேசிய இலக்கியத்துக்கு அவர்கள் ஆற்றியுள்ள பங்கை மதிப்பீடு செய்யவும் சோவியத் வாசகர்கள் ஏற்கெனவே வாய்ப்புப் பெற்றுள்ளனர்.

1959-ல் இந்திய எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைத் தொடரில் இரண்டாம் தொகுதி வெளியிடப்பட்டது. அதில் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் கி.வா. ஜகந்நாதன், கு. அழகிரிசாமி, தி. ஜானகிராமன், புதுமைப்பித்தன் ஆகியோரது கதைகளின் முதல் ரஷ்ய மொழி பெயர்ப்புக்கள் இடம்பெற்றிருந்தன. 1960-ல் தலை சிறந்த தமிழ்க் கவிஞரான சுப்பிரமணிய பாரதியின் “பாரத சமுதாயம் வாழ்க” “பாப்பா பாட்டு” ஆகியவற்றின் மொழிபெயர்ப்புக்கள் ஈஸ்டெர்ன் அல்மனாக் என்னும் வெளியீட்டின் மூன்றாவது இதழில் பிரசுரிக்கப்பட்டன. 1963 செப்டம்பரில் தமிழ் நாட்டி

லும், இந்தியா முழுவதிலும் வழக்கம் போல் பாரதிவிழாக் கொண்டாடப்பட்ட சமயத்தில் பாரதியின் கவிதைகளில் சிலவற்றின் ரஷ்ய மொழி பெயர்ப்புக்கள் அடக்கிய தொகுப்பு ஒன்று சோவியத் யூனியனில் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

அந்த தொகுப்பைத் தயாரித்தவர் இரினா ஸ்மிரினோவா. இவர் சோவியத் விஞ்ஞானப் பேரவையைச் சேர்ந்த கீழ்த்திசை ஆராய்ச்சிக் கழகத்தின் ஆராய்ச்சியாளர். பாரதியின் “முரசு” “செந்தமிழ் நாடு” “புதிய ருஷ்யா” முதலான 42 கவிதைகளையும் பாடல்களையும் சோவியத் வாசகர்கள் பேரார்வத்துடன் வரவேற்றனர். இளம் சோவியத் அரசு அமைக்கப்பட்டபோது இந்திய தேசிய இலக்கியத்தில் முதன் முதலாகக் கவிதையால் அதனை வாழ்த்தி வரவேற்றவர்களில் பாரதியும் ஒருவர் என்பதை அறிந்து சோவியத் வாசகர்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்ததில் வியப்பேதும் இல்லை.

1960-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் அல்லது அக்டோபர் மாதங்களில் சிதம்பர ரகுநாதன் பலகதைகளை இப்ராசிமோவ் மொழிபெயர்த்திருந்தார். தமிழ் நாட்டின் மிகச் சிறந்த பழம் இலக்கியத்தையும், தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்தையும் மொழி பெயர்க்க ஆரும் முயற்சிகள் மேற்கொண்டு, தமது நேரத்தில் பெரும் பகுதியைச் செலவிட்டு வருபவர் இப்ராசிமோவ் ரஷ்ய தமிழ் அகராதியைத் தொகுத்தவர்களில் ஒருவரான இப்ராசிமோவ் தமிழ் எழுத்தாளர்களான புதுமைப்பித்தன் எழுதிய கதைகளின் தொகுப்பொன்றை 1961-ல் “புதிய ஒளி” என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டார். இவர் 1964-ல் ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தியின்— (கல்கி) “அலை ஓசை” எனும் நாவலையும், 1965-ல் தண்டபாணி ஜெயகாந்தனின் “வாழ்க்கை அழைக்கிறது” எனும் நாவலையும், 1966-ல் எஸ். திரிபுரசுந்தரியின் (லக்ஷ்மி) “பெண்மனம்” எனும் நாவலையும்

ரஷ்யியளில் மொழி பெயர்த்தார். மற்றும் இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் கதைகளை “தேயிலையின் நிறம்” எனும் தலைப்பில் தொகுத்து வெளியிட்டதுடன் உலகப் புகழ் பெற்ற திருக்குறளைச் செய்யுள் வடிவில் அண்மையில் மொழி பெயர்த்து முடித்துள்ளார்.

தமிழிலும் இதர திராவிட மொழிகளிலும் அறிஞரான யூரி கிளாசோவ் 1963-ல் திருக்குறளை உரைநடையில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். இவர் இதற்கு முன்பு, மாஸ்டர் பட்டம் பெறுவதற்காக, தமிழ் கலாச்சாரத்தின் சீர்மிகு சின்னமாக விளங்கும் திருக்குறளின் மொழிக் கட்டமைப்பைப் பற்றி ஆய்வுரை சமர்ப்பித்திருக்கிறார். கீர்த்தி மிக்க மற்றொரு தமிழ்க் கரவியமான சிலப்பதிகாரத்தை 1966-ல் கிளாசோவ் ரஷ்யனில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். மேலே கூறப்பட்ட இரு நூல்களின் மொழி பெயர்ப்புக்களிலும் விரிவான விளக்கக் குறிப்புக்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்த அறிஞர் இப்போது மத்திய காலத்துத் தமிழ்க் கவிஞர்களான ஆழ்வார்களின் வைணவப் பாசரங்களை மொழி பெயர்ப்பதில் ஈடுபட்டுள்ளார்.

பழமை மிக்க இலக்கியங்களிலிருந்தும் மத்திய கால இலக்கியங்களிலிருந்தும் கதைகளைத் தெரிந்தெடுத்து அவற்றை மொழி பெயர்த்து “நரியைப் பரியாக்கிய கதை” என்ற நூல் ஒன்றை 1963-ல் பியாத்திகோர்ஸ்கி வெளியிட்டார். இவர் 12 ஆம் நூற்றாண்டுக் கவிஞரான சேக்கிழாரின் கவிதைகளில் சில பகுதிகளையும் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளார். பியாத்திகோர்ஸ்கி

“இந்தியத் தத்துவ வரலாறு பற்றிய விவரங்கள்” என்ற நூலின் ஆசிரியரும் ஆவர். அதில் தமிழ்ச் சமய தத்துவ இலக்கியமான “சிவஞான போதம்”, “சிவஞான சித்தியார்” முதலியன குறித்து ஆராயப் பட்டுள்ளது.

இவ்வாறாக, சோவியத் வாசகருக்கு பழங்கால, மத்திய கால, தற்காலத் தமிழ் இலக்கியங்களைச் சீரிய முறையில் அறிமுகப்படுத்தும் பல நூல்கள் ஏற்கனவே மொழி பெயர்த்து வழங்கப்பட்டுள்ளன. இதனால் தமிழ் இலக்கியத்தை விரிவாக ஆராய்வது சாத்தியமாகி உள்ளது. இந்த ஆராய்ச்சி பணியின் முதற் பலன்கள் ஏற்கனவே கைக்குக் கிட்டிவிட்டன. 1959-ம் ஆண்டின் தொடக்கத்திலேயே ஐ. ஸ்மிர்னோவா “தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றி (19-ஆம் நூற்றாண்டுவரை) சுருக்கமான கட்டுரை” என்ற தலைப்பிட்டு, “இந்திய இலக்கியங்கள்” எனும் தொகுப்பில் ஒரு கட்டுரை எழுதினர். “இந்திய மக்களின் கவிதை எனும் தொகுப்பில் இந்த அம்மையார் பாரதியின் கவிதையைப்பற்றி எழுதியுள்ள கட்டுரை ஒன்றும் இடம் பெற்றிருக்கிறது. ஐ. ராபினோவிச் எழுதிய “இந்திய இலக்கியத்தின் நாற்பது நூற்றாண்டுகள்” (1969) எனும் மிகப்பிரபலமான கட்டுரையில் திருவள்ளூர், பாரதியார் ஆகியோரது படைப்புகள் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளன. யூரி கிளாசோவ் எழுதிய “மத்திய காலச் சீழ்த்திசை இலக்கியம்” என்ற பாட நூல் அண்மையில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இதில் தமிழ் இலக்கியப் பிரிவில் “குறள்” “நாலடியார்” “சிலப்பதிகாரம்” “மணிமேகலை” “கம்ப

ராமாயணம்” ஆகியவைகளும் மற்றும் பக்திப் பாசுரங்களும் மாணவர்கள் எளிதில் புரிந்து கொள்ளத் தக்கவாறு ஆராயப் பட்டுள்ளது. ஏழு தொகுதிகள் கொண்ட தமிழ் இலக்கியக் கழஞ்சியத்தில் தமிழ் இலக்கிய ஆசிரியர்கள் குறித்துப் பல கட்டுரைகளும், அவர்களைப் பற்றிய விளக்கக் குறிப்புக்களும் உள்ளன. இவற்றை எம். ஆந்திரரேவ், யு. கிளாசோவ், ஏ. பியாத்திகோர்ஸ்கி பூர்ணம் சோமசுந்தரம் ஆகியோர் எழுதியுள்ளனர்.

தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆழ்ந்த புலமை பெற்றுள்ள சோவியத் அறிஞர்கள் தமிழ்க் கிராமிய இலக்கியத்தைப் புறக்கணித்து விடவில்லை. “கீழ்த்திசை மக்களின் பழமொழிகள் மூதுரைகள்” என்ற நூல் 1962ல் பிரசுரமாயிற்று. இதில் சுமார் 200 தமிழ்ப் பழமொழிகள், மூதுரைகள் உள்ளன. அதே ஆண்டில் “தமிழ் நாட்டு கிராமப்புறப் பழமொழிகள், மூதுரைகள்” என்ற தனி நூல் ஒன்றும் வெளியிடப்பட்டது. இதை என். வோல்கோவ், கோ. அபனெசியேவ் இருவரும் மொழி பெயர்த்துள்ளனர். இன்றைய ஆசியாபும் ஆபிரிக்காவும், உலகைச் சுற்றி, இலக்கிய தாழ்க்கை தான் முதலிய பத்திரிகைகளிலும் தனிப் பழமொழிகள் வெளிவந்துள்ளன.

தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்களின் சிறு கதைகள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு முதல் தொகுப்பு 1971-ல் “கோபுர விளக்கு” என்ற பெயரில் வெளியிடப்பட்டது. “கோபுர விளக்கு” எனும் இந்தத் தொகுப்பு பிரபலமான தற்காலக் கீழ்த்திசைச் சிறுகதைத் தொடரில் வெளியிடப்பட்ட

தாகும். இந்தத் தொகுப்பே ரஷ்யனில் மொழி பெயர்க்கப் பட்டு முதன் முதலில் வெளியான தமிழ்ச் சிறு கதைத் தொகுப்பு. இது பல்வேறு தலைமுறைகளைச் சேர்ந்த சிறு கதை எழுத்தாளர்களின்—புதுமைப்பித்தன், பி. எஸ். ராமையா, மு. வரதராசன், தேவன், அகிலன், ஜெயகாந்தன் முதலானோர்—படைப்புக்களைப்பற்றி சோவியத் வாசகர்கள் ஓரளவு தெரிந்துகொள்ள உதவும், இரண்டாயிரம் ஆண்டுக் காலத் தொன்மையுடைய தமிழ் இலக்கியத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி சோவியத் யூனியனில் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருவதுடன் மேன்மேலும் ஆழமும் அடைந்து வருகிறது.

* * *

தமிழிலிருந்து மொழி பெயர்ப்புகள் வெளியிடப்பட்ட கிட்டத்தட்ட அதே காலத்தில் மலையாளத்திலிருந்தும் முதல் மொழி பெயர்ப்புகள் வெளியிடப்பட்டன. 1958 ஈஸ்டெர்ன் அல்மனாக்கின் இரண்டாவது இதழில் எஸ். கே. பொற்றேகாட், கேசவதேவ் ஆகியோரது கதைகளும், 1959-ல் தகழி சிவசங்கரம் பிள்ளையின் ஏதாரீத்தத் தன்மையும், உயர்ந்த கலை அழகும் கொண்ட படைப்புக்கள் சோவியத் வாசகர்களின் விசேட கவனத்தைக் கவர்ந்தன.

சந்திரசேகர், மரியம் சல்கானிக் இருவராலும் ரஷ்யனில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட தகழியின் ‘செம்மீன்’, ‘இரண்டு படி’ எனும் இரு நாவல்களின் தொகுப்பு ஒன்று 1961-ஆம் ஆண்டில் எமது நாட்டின் புத்தகக் கடைகளில் முதன்முறையாக விற்பனைக்கு வந்தது. இதற்கு மகத்தான வெற்றி

கிட்டியது. அடுத்த ஆண்டிலேயே, மிகப் பிரபலமான ‘ரோமன் கெஜட்டா’ (நாவல் பத்திரிகை இதழ்) தொடர்வரிசையில் இத் தொகுப்பின்மீண்டும் 5 வட்சம் பிரதிகள் பதிப்பிக்கப்பட்டது! இப்பதிப்பும் முன்பு வெளியிடப்பட்டதைப்போலவே வெகு விரைவிலேயே விற்பனையாகி விட்டது. எஸ். கே. பொற்றேகாட் எழுதிய சிறு கதைகள் தனித்தனியாக ரஷ்ய மொழியிலும் சோவியத் யூனியனில் உள்ள இதர மொழிகளிலும் பன்முறை பதிக்கப்பட்டன. 1959-ல் அவரது கதைத் தொகுப்பு ஒன்று வெளியிடப்பட்டது.

புகழ்பெற்ற கேரளக் கவிஞர் வள்ளத்தோள் நாராயணமேனனின் கவிதைகளையும் சோவியத் மக்கள் பெரிதும் நேசிக்கின்றனர். இவர் ‘தென் இந்தியாவின் தாகூர்’ என்று குறிப்பிடப்படுகிறார். இவரது நூல்கள் எமது ரஷ்ய, பைலோ ரஷ்ய, லிதுவேனிய, ஐர்லாந்து, உஸ்திரெக் மொழிகளில் திரும்பத்திரும்ப வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அவரது கவிதையில் காணப்படும் மெய்யான மனித நேயமும், தேசபக்தியும் உணர்ச்சிமிக்க சமாதான வேண்டுகோளும் எமது சோவியத் வாசகர்களின் மனதை ஈர்ப்பனவாகும். அதிலும் ‘வெனின் சமாதி’, ‘நவம்பர் ஏழு’ ஆகிய இரு கவிதைகளும் விசேட பாராட்டைப்பெற்றுள்ளன.

தற்போது பிரசித்தி பெற்ற கேரளக் கவிஞராக விளங்கும் சங்கர குருப்பின் பல கவிதைகளை நாடெல்லா கோர்ஸ்காயர் ரஷ்யனில் மொழி பெயர்த்து இனோஸ்த்ரானியா வித்தெராய்

லித்தெராதூராவின் (அயல் இலக்கியம்) 1963 செப்டம்பர் இதழில் வெளியிட்டார். இவரது படைப்புகளின் முதல் தொகுப்பு “விடிவெள்ளி” என்ற தலைப்பில் ரஷ்யனில் கட்டுரை ஆண்டில் வெளியாகியுள்ளது. அதில் 35 கவிதைகள் அடங்கியுள்ளன. இவற்றில் பல கவிதைகள் 1968-ல் பாரதிய ஞானபீடத்தின் பரிசு பெற்ற ஓடக் குழல் (புல்லாங்குழல்) எனும் தொகுப்பிலிருந்து தெரிந்தெடுக்கப்பட்டனவையாகும். “பிரேம பிண்டை” “அநீருஷ்ட புஷ்பம்” “வசந்த உற்சவம்” ஆகிய அற்புத கவிதைகளும் “இந்தியாவின் இதயம்” “நானே” எனும் தேசபக்தி மிக்க கவிதைகளும், சோவியத் சோனியால்பாசில் ஓப்படைகள் கருவறுக்கப்பட்டதை விவரிக்கும் “கருணை இல்லை” “வெற்றியின் வீச்சு” எனும் கவிதைகளும் அந்தத் தொகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. மாஸ்கோவுக்கு விஜயம் செய்ததை அடுத்து “லெனின் சமாதியில்” எனும் கவிதையை சங்கர குருப் இயற்றினார், அயரது கவிதைகளில் ஒன்று புறவெளியை வெற்றிகொண்ட சோவியத் மனிதனின் அற்புத சாதனையைப் போற்றிப் புகழ்கிறது.

மலையாள இலக்கியத்தில் சோவியத் அறிஞர்களின் இலக்கிய ஆராய்ச்சி இப்போதுதான் உண்மையில் தொடங்கி உள்ளது எனலாம். தமிழ், மலையாள இலக்கியங்களைப் பற்றிய கட்டுரைகள் தற்போது எழுதப்பட்டு வருகின்றன. மாஸ்கோவில் பிரசுரமாகும் “அயல் நாட்டுக் கீழ்த்திசை இலக்கியங்கள்” பற்றிய தொடரில் அவை வெளியிடப்படும், கேரள எழுத்தாளர்களும் கவிஞர்களும்

தகழி சிவசங்கரம்பிள்ளை, பொற்றேகாட், வள்ளத்தோள் சங்கர குருப் ஆகியோரது விமரிசனக் கட்டுரைகள், முன்னுரைகள் ரஷ்யனில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு அண்மை ஆண்டுகளில் பிரசுரமாகியுள்ளன.

இ. செவிஷேவினால் தொகுக்கப்பட்டு, 1958-ல் தாஜிகெண்டில் வெளியிடப்பட்ட “இந்தியக் கவிஞர்கள்” என்ற பெயரும் தொகுப்பில் சுப்பிரமணியபாரதி, வள்ளத்தோள் ஆகியோரின் தமிழ், மலையாளக் கவிதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. “இந்தியாவின் இளம் கவிஞர்கள்” என்ற மற்றொரு தொகுப்பிலும் தமிழ், மலையாளக் கவிஞர்களின் படைப்புக்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளன. தமிழ், மலையாள இலக்கியங்களைச் சேர்ந்த ஏனைய பல படைப்புக்களும் “தற்கால கீழ்த்திசைச் சிறுகதை” என்னும் தொடரிலும், கீழ்த்திசை ஆராய்ச்சிக் கழகம் வெளியிட்டுள்ள மொழிகள், இலக்கியங்கள் பற்றிய கட்டுரைகளிலும் “ஆசிய ஆபிரிக்க நாடுகளின் எழுத்தாளர்கள்” எனும் நூலிலும், வ்செமிர்னயய லித்தெராதூரா (உலக இலக்கியம்) பத்திரிகையிலும், மற்றும் பல சோவியத் வெளியீடுகளிலும் ரஷ்யனில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வெளியிடப்படும்.

சோவியத் விஞ்ஞானப் பேரவையின் கீழ்த்திசை ஆராய்ச்சிக் கழகம் நீண்ட காலமாகவே தமிழ் நாடு, கேரளம் ஆகியவற்றின் இலக்கியங்களை ஆராய்வதில் ஈடுபட்டுள்ளது. மாஸ்கோ, லெனின்கிராடு பஸ்கலைக் கழகங்களிலும், மாஸ்கோவில் உள்ள அரசாங்க அயல் உறவுக் கழகத்திலும்

தமிழில் முறைப்படி போதனை அளிக்கத் தொடங்கிய முதல் பத்தாண்டுக் காலம் இப்போது நிகழவுறும் தருணத்தில் உள்ளது.

தமிழ் நாட்டையும் கேரளத் தையும் சேர்ந்த திராவிட எழுத்தாளர்கள் தமது மக்கள் பாலும் கலாச்சாரத்தின் பாலும் கொண்டுள்ள மதிப்பையும் அன்பையும், எதையும் நுணுக்கிக் காணும் அவர்களது ஆற்றலையும், வாழ்க்கையை ஆழ்ந்து ஊடுருவிப் பார்க்கும் அவர்களது கூரிய நோக்கை

யும் சோவியத் நாட்டு மொழி பெயர்ப்பாளர்களும், இலக்கிய அறிஞர்களும் சோவியத் வாசகர்களுக்கு அப்படியே புலப்படுத்த முயற்சி செய்து வருகின்றனர். பல்வேறு காலப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த தென் இந்தியாவையும், அதன் மக்களையும் நேருக்கு நேராகக் காண்பதுபோல் சோவியத் மக்களுக்குக் காட்டுவதற்கு தமிழ், மலையாள எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் உதவி புரிகின்றன.

* * *

வாசகர்களே நீங்களும் விமர்சகராகலாம்!

தமிழுமுதில் வெளிவரும் எல்லா அம்சங்களையும் வாசித்துவிட்டீர்களா? வாசித்த பின்பு முழு இதழையோ, சிறுகதை ஒன்றையோ, கட்டுரை ஒன்றையோ அல்லது எந்த அம்சமானாலும் சரி உங்கள் மனதுக்குச் சிறந்தவையாகப்பட்டால் அது ஏன் சிறந்ததாக இருக்கின்றது? எங்கெங்கே அந்தப் படைப்பில் பலவினங்கள் தென்படுகின்றன? என்று ஒருநேர்மையான விமர்சகராக இருந்து, விமர்சித்து அனுப்பும்படி வேண்டுகின்றோம்.

சிறந்த இரு விமர்சனங்களுக்கு ஈழத்துப் படைப்பு ஒவ்வொன்று பரிசளிக்கப்படும். விமர்சனக் கட்டுரை 'தமிழுமு'தில் மூன்று பக்கங்களுக்குள் அடக்கியதாகவிருக்கவேண்டும். கட்டுரை கிடைக்கவேண்டிய கடைசித் திகதி யூன் மாதம் 10ம் திகதி. கட்டுரை அனுப்பவேண்டிய முகவரி:—

ஆசியர், 'தமிழுமுது', 101, வேக்கந்தை வீதி,
கொழும்பு—2.

சரவணையூர்
மணிசேகரன்

உழைப்புகள்

சுந்திக்கு வடக்குப் பக்கமாக அந்த அணைக்கட்டு இருக்கிறது. அணைக்கட்டு என்ருல் சின்னன் பொன்னல்ல! நீளம் மாத்திரம் இரண்டு இரண்டரை மைல்களுக்கே மேல். கடல் நங்கை அணைக்கட்டை அக்கமும் பக்கமுமாக அரவணைத்துக் கொஞ்சி விளையாடுபவளாக அருகோரங்களிலுள்ள புல் நுளிகளில் வெந்நுரைகள் படிந்திருக்கின்றன.

அந்தக் கிராமத்துக்கே அந்த அணைக்கட்டு ஒரு வரப்பிரசாதம்தான். கடலை இரண்டாக மறித்து நடுவில் அணைக்கட்டு எழுப்பி, அதில் ஒரு பக்கத்தை நந்நீர்ப் பிரதேசமாக்கி அந் நிலங்களில் குடியேற்றத் திட்டங்கள், தென்னந்தோட்டங்கள் ஏற்படுத்தப்போவதென்றால் அந்தக் கிராமத்து மக்கள் உண்மையிலேயே அதிர்ஷ்டம் செய்தவர்களாகத்தானே இருக்கவேண்டும்.

அந்த அணைக்கட்டுக்கென்று எப்ப அத்திவாரக் கல் நாட்டப்பட்டதோ அன்று தொட்டு ஒரு தொழிலாளியாகச் சேர்ந்தவன் தான் சண்முகம். அவன் வந்து சேர்ந்து எட்டு வருடங்கள் கடுகதிவேகத்தில் பறந்து போனாலும்

எத்தனை ஓவசியர்கள், என்சினியர்கள் மாற்றம் என்ற பெயரில் வந்தும் போயும் விட்டார்கள்.

ஓவசியர் குரானப்பிரகாசத்தார் தான் இப்போது நான்கு வருங்களாகத் தொடர்ந்து அந்தத் திட்டத்தில் வேலை பார்க்கின்றார். பாவம், நல்ல மனிதர். ஓவசியர் என்ற மமதை கூடக் கொஞ்சமும் இல்லாது சிரிப்பும் கணைப்புமாக, அந்த அணைக்கட்டுக்கு மேல் குடை தொப்பியோடு தினம் தினம் தனது வஜ்ஜிர தேகத்தோடு ஒரு கம்பீர நடை போட்டு வருவார் ஒரு வீரனைப்போல.

இன்றும் கூட ஒரு ஆத்மார்த்த நண்பனைப்போன்று சண்முகத்தின் தோளில் கைகளைப் போட்டு ஆதாரத்தோடு சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு சண்முகமே மலைத்துப் போய்விட்டான்.

ஒரு கமக்காரனாக அணைக்கட்டு வேலைக்கு வரமுன்பு மணவெட்டியும் கடகத்தோடு முப்பது வருடங்கள்வரை தரிசு நிலங்களோடு போராடி அதன் பிரதிபலனம் பூமித்தாய் பூவும் பிஞ்சுமாகப் பொலிவுற்று நின்றாள்—அப்போதெல்லாம் சண்முகத்துக்கு நெஞ்செல்லாம் ஒரு மனநிறைவு ஏற்பட்டுக்கொண்டதே, அதை விட இப்போது பூரிப்பு மலைப்புக்குப் பின்பு நெஞ்செல்லாம் நிறைந்து வழிந்தது.

“என்னையா இந்த அணைக்கட்டில் நிரந்தரமாக ஒரு தொழிலாளியாக நியமிக்கப் போறாங்கள்” மனதில் நம்பிக்

கையும் அதை உற்று யோசிக்கும்போது ஒருவித நம்பிக்கையின்மையுமான பதகளித்த நிலையோடு அந்த அணைக்கட்டை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சண்முகம்

அணைக்கட்டின் நடுவினில் அமைந்திருக்கும் ‘போக்கு’ களின் வழியாக ‘குபுகுபு’ என்று இரைச்சலோடு கடலை நோக்கி தண்ணீர் பாய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. போக்குகளுக்குமேல் அமர்ந்தவாறு கிராமத்துச் சிறுவர்கள் நாக திளிப் பூச்சியை தூண்டலிற் கொழுவி, பறட்டை, கெளிறு போன்ற மீன்களைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வருடம் பெய்த பெருமழைக்கு உடைப்பு ஏற்பட்ட பகுதிக்கு கொங்கிறீர் போடுவதற்கு சீமெந்து கலக்கும் இயந்திரத்தின் ‘கடாபுடா’ என்ற சத்தமும், குழைத்த சீமெந்துகளைக் குண்டுச் சட்டிகளில் எடுத்துக் கொண்டுபோய் அணைக்கட்டில் கொட்டும் தொழிலாளர்களின் வாயிலிருந்து பிறக்கும் பலத்த வேடிக்கையான சப்தங்களும் அந்தக் கானகக் காற்றையும் ஊடறுத்துத் துலாம்பரமாகக் கேட்கின்றன.

சண்முகத்துக்கு இவைகளெல்லாம் காதிற் விழுந்தாற்றாள். அவனுடைய நெஞ்சம் அன்று காலை ஓவசியர் சொன்ன வார்த்தைகளோடு தான் ஒன்றிப் போயிருந்தது.

‘சண்முகம், இந்த அணைக்கட்டு வேலைகளெல்லாம் இரண்டு மாசத்தில் முடிஞ்சு போயிடும். அதுக்குப்பிறகு நநீராக்கும் பிரதேசத்தின் வெள்ளம்கூட வந்தால், துரிசு

வழியாக கடலுக்குள் துறந்து விடுகிறதுக்கு மாத்திரம் ஒரு ஆள் இருந்தால் காணும்— அந்த வேலைக்கு இந்தக் கிராமத்திலுள்ள ஒருவரைத்தான் நியமிப்பது என்று அணைக்கட்டு எஞ்சியிரி எனக்குச் சொன்னார். அதுகும் மாசச் சம்பளத்தில் நிரந்தரமாய் நீ தான் இந்த அணைக்கட்டுத் திட்டத்தில் கூடிய காலம் வேலை பார்த்திருக்கிறாய். சில வேலைகளில் அந்தப் பதவி உனக்குக் கிடைக்கலாம்.

நேரம் ஊன்றிண்டு மணி என்பதற்கு அறிகுறியாக ஓவசியரின் கந்தோரிலிருந்து மணிச் சப்தம் கேட்கின்றது. வேலைத் தளத்திலுள்ள தொழிலாளர்கள் தாங்கள் தாங்கள்கொண்டு போன ஆயுதங்களை ஓவசியரின் கந்தோரில் ஒப்படைத்துவிட்டு மதிய உணவுக்காக வீட்டை நோக்கிப் போகின்றனர்.

சண்முகம் வீட்டிக்குப் போற வழியிலிருந்தே தோட்டத்தில் கிடாய் ஆட்டுக்கு சீமைக்கிழுவம் கொப்புக்களை முறித்துக் கொண்டு போக, நேரம் பன்னிரண்டே முக்கரவாப் போயிற்று. ஒரு மணிக்குள்ளே வேலைத்தளத்துக்குப் போக வேண்டும். பிந்திப் போனால் ஓவசியர் ஞானப்பிரகாசத்தார் வாய்விட்டு ஏசாது போனாலும் மனதிற்குள் என்னவென்றாலும் நினைத்துக்கொள்வாரே என்ற பீதிதான் அவனுள்ளம் முழுவதும் வியாபித்திருந்தது.

சீமைக்கிழுவம் இலைகளை தாழ்வாரத்தில் கட்டி நின்ற ஆட்டுக்குப் போட்டுவிட்டு நேரே கிணற்றடிக்குப்போய் கைகால் முகத்தையும் சுழுவிய

பின் வீட்டின் குந்தில் இருந்த வரறே, 'இராசம்மா' என்று அடுக்களைக்குள் நின்ற மனைவியைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டார்.

வழமையாக சண்முகம் வந்தவுடன் வழித்திருந்த கஞ்சிக்கு கொஞ்சம் சோற்றைப் போட்டு சிரட்டையில் கொண்டு வந்த, இராசம்மா வைப் பார்த்துக் சண்முகம் 'நேரம் சென்றுபோச்சு...கஞ்சியை விட்டிட்டு கையோடு சோற்றைப் போட்டுக் கொண்டுவா, என்று சொல்ல இராசம்மாவும் அலுமினியக் கோப்பையில் சோற்றை போட்டுக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். சண்முகமும் ஓவசியர் சொன்ன விடயத்தை மனைவிக்குச் சொல்லுவாமோ விடுவாமோ என்று இரண்டும் கெட்டான் நிலையில் தலையை உயர்த்துவதும் பின் குனிவதுமாக இருப்பதைக் கண்ட இராசம்மாவே, 'என்ன ஒரு மாதிரி பார்க்கிறீர்களே?' என்றாள்.

'ஒண்டுமில்ல, கழுத்தில புரண்ட தாலையை விற்றுச் சுட்டிட்டு' இராசம்மாவும் தனது கழுத்தை ஒரு முறை தடவிக் கொண்டாள். பெருமூச்சு வெளிப்படுகின்றது.

'இப்ப அதைப்பற்றி யார்களைச்சது.'

சண்முகத்தின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி ரேகைகள் பின்னிப்படர, 'இராசம்மா என்னை கவுண்மேந்தில் நிரந்தரமாமாசச் சம்பளத்தில் நியமிச்சாலும் நியமிக்கலாமாம்.'

இராசம்மாவுக்கு தேகத்தில் மின்சாரம் பாய்வது போன்

றிருந்தது. அவன் ஒன்றுக் கொன்று முரண்பட்டுப்பேசிய அந்த வார்த்தைகளின் அரித்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளாத நிலையில் இராசம்மாவும் 'ஏன் இப்படி பென்னம் பெரிய ஆசைகளை' இவர் கம்மா 'டுப் விடுகிறார் என்ற தோரணையில் ஒரு ஏளனைச் சிரிப்போடு சொன்னான்.

சண்முகம் ஓவசியர் அன்று காலை சொன்ன வார்த்தைகளை ஒன்றும் விடாது சொல்லிவிட்டுக் கவுணமேந்தில் சேர்ந்திட்டாகடல்கள் எடுக்கலாமாம். சைக்கிள் வேண்டவென்று, பிள்ளைக்கு பென்சாதிக்குசுகமில்லையென்று இப்படி கனகாரியங்களுக்கு. வருசப்பிறப்புக்கூட வட்டியில்லாமல் 'அட்வான்சு' என்று கொஞ்சக் காசு குடுப்பாங்களாம். பத்து வருஷம் கழிஞ்சபிறகு பென்சன் வருமாம். ரெயிலுக்குக்கூடக் காசில்லை. ஒரு துண்டு தருவாங்கள். அதைக் காட்டிவிட்டு இலங்கையில் எந்த கோச்சியிலையும் போகலாம் வரலாம். நான் சேர்ந்து ஒரு வருசத்துக்குள் நான் விறறுச்சுட்ட தாலியை உனக்கு வேண்டித்தந்து நாம் இரண்டு பேருமாய்க் கதிர்காமத்திற்கு...

இராசம்மாவுக்கும் ஆசைகள் இருக்காதா? புருசன் கூறியவை நடக்குமோ நடக்கவில்லையோ அது ஒரு புறம் இருக்க சண்முகம் கூறிக்கொண்டிருந்த அந்த நேரத்துக்குள் அவள் ஒரு அரசாங்கத் தொழிலாளியின் மனைவியாகவும், அதனால் கிடைக்கும் அத்தனை செளகரியங்களையும் தானும் அனுபவித்தவள் போன்றும் மாறியிருந்தாள்.

சாப்பிட்டு முடிந்த கணவருக்கு வெற்றிலை மடித்துக் கொடுத்து, 'உங்களுக்கு கதை எண்டாபோதும், பொழுதும் பனைக்குமேலே வந்திட்டுது. கெதியில் போங்கோ...' 'என்று துரிதப்படுத்த குடிசையின் தட்டியில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த துண்டை எடுத்து தோளில் போட்டுக்கொண்டு அணைக்கட்டை நோக்கி வீறுவீறு என்று போய்க்கொண்டிருந்தான் சண்முகம்.

* * *

நேரம் இன்னும் பத்துக்கூட ஆகவில்லை. காலை வெய்யில் உக்கிரமாக எறித்து கொண்டிருக்கிறது.

குடையை விரித்து அணைக்கட்டுக்குமேல் நின்ற ஓவசியர்,

"இராமலிங்கம் நீ கொண்டு வர மண்ணை அந்த பள்ளத்தில் போடப்பா....."

"கந்தையா நீ என்ன செய்ய கிறாய்... கெதியில் போய் வாடியில் குடிக்கிறதுக்கு தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டுவா..."

தொழிலாளர்களை ஏசியும் பேசியும் பணிப்புரைகள் வழங்கியும் வேலை வாங்கிக்கொண்டிருந்தார். வெற்றிலை போடும் சாட்டில் வேலை செய்யாது பொழுதைப் போக்கிக்கொண்டிருந்த ஒரு தொழிலாளியை பார்த்து "நீ என்ன ஐஸ்சா அடிக்கிறாய். இப்படி வேலை செய்யாமல் வெட்டிச் சம்பளம் பெற வேண்டுமென்றால் நானே தொடக்கம் வேலைக்கு வர வேண்டாம் என்றார் கோபத்தோடு. ஓவசியருக்கு

எதுகும் பிடிக்கும். வேலை செய்யாது கள்ளம் செய்பவர்களை மாத்திரம் கண்ணில் காட்டவேகூடாது.

இந்தச் சம்பவங்களிலிருந்து திசை திருப்பு வது போல அணைக்கட்டு எஞ்சினியரின் சமையல்காரன் முத்து “எஞ்சினியர் ஐயா சண்முகத்தை ஒருக்காய் கூட்டிக்கொண்டு வரட்டாம்” என்று சொன்ன சப்தத்தைக் கேட்டு ஒரு கணம் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டார் அவர்.

ஓவசியரும் கடற்காற்றுக்கு கேட்காது என்று குரலைக்கொஞ்சம் உச்சஸ்தாயில் உயர்த்தி “சண்முகம்.....சண்முகம்”. என்று இரண்டு தரங்கள் கூப்பிட்டு அவன் திரும்பிப்பார்த்த பின்பு “எஞ்சினியர் வரட்டாம்” என்றார்.

சண்முகம் தீலையில் கட்டியிருந்த துவாய்த்துண்டை அவிட்டு முகத்தில் முத்துக்களாக ஃனித்திருந்த வெயர்வைத் தளிகளை அழுத்தித் துடைத்துக்கொண்டு முத்துவோடு எஞ்சினியரின் கந்தோருக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

எஞ்சினியர் எதுக்காகக் கூப்பிட்டிருப்பார். ஒருவேளை அன்றைக்கு ஓவசியர் சொன்ன அந்த நிரந்தர தொழிலாளி விசயமாகவோ சீச்சீ—அப்படி இருக்காது. போன மாசம் என்னைக்கொண்டு மாம்பழம் வேண்டினார். அதுதான் இன்னும் வேண்டுவதற்கு கூப்பிட்டிருக்கிறாரோ? சண்முகத்தின் மனத்திரையில் பல எண்ண

அலைகள் முட்டி மோதுக்கொள்கின்றன.

எஞ்சினியரின் அறைக்குள் சர்வசாதாரணமாக போய் நின்றான் சண்முகம். அறையின் மூலையிலிருந்து ‘ஃபான்’ சுழன்று வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. மேசைக்கு மேலிருந்த ‘ஆஸ்ட்ரே’யில் கிடக்கும் சிகரட்டுண்டிலிருந்து கிளம்பும் புரை ‘ஃபான்’ காற்றுக்கு வளையம் வளையமாக வந்து, பின் வியாபித்து, மேலெழுந்து செல்கின்றது.

ஏதோ அதிகம் எழுதிக்கொண்டிருந்த எஞ்சினியர் மெதுவாக தலையை நுமிர்த்தி புன்னகை மலர்களை உதிர்த்தவாறு “சண்முகமா? போன மாதம் பதினைந்து நாள் தான் வேலை செய்திருக்கிறாய், என்ன” என்றார்.

சண்முகத்துக்கு ‘திடீ’ என்றது. போன மாதம் வேலைக்கு வராதது பற்றித்தான் என்னவோ கேட்கக் போகின்றாரென்று, பயந்த சுபாவத்தோடு கூனிக்குறுகி நிற்க, “அதுக்காக இப்ப ஒன்றுமில்லை சண்முகம் மிகுதி பதினைஞ்சு நாளும் வந்ததாக செக்ரேலில் மார்க் பண்ணியிருக்கிறன். சம்பளம் வந்தபிறகு நீ வந்த நாள் சம்பளத்தை எடுத்துக்கொண்டு மிகுதி காசை என்னட்டைதா’ என்றார்.

சண்முகம் ஒரு கணம் துணுக்குற்றான். இந்தப் பெரிய பதவியில் உள்ளவர் இப்படியான கீழ்த்தரமான செய்கைகள் செய்கின்றாரே என்று அவனுக்கு ஒரே விகல்பமாகவே

இருந்தது. மனப் போராட்டத்தில் பேசாது நின்ற அவனைப் பார்த்து எஞ்சினியர் மேலும், “சண்முகம் தூங்க அணைக்கட்டில் நிரந்தரமாக ஒரு தொழிலாளியை நியமிக்கப் போறம். அதுவும் மாசச் ‘சம்பளத்தில்’ உன்னை நான் நெக்குமென்ட் பண்ணுவதாக நினைச்சிருக்கிறேன்” என்று சொன்னார்.

சண்முகத்துக்கு ஆத்திரமாத் திரமாக வந்தது. அவன் ஒரு தொழிலாளி. ஒரு நாளைக்கு ஐந்து ரூபா மட்டில் சம்பளம். வேலை கிடைக்காத நாளும் உண்டு. அந்த நாட்களில் இராசம்மாவோடு தானும் சேர்ந்து வயிற்றைக் கட்டி எத்தனையோ நாட்கள் பசி கிடந்திருக்கின்றான். ஆனால் அவனிடத்தில் இருப்பது ஒன்றே ஒன்று, நேர்மை மட்டுமே. அவன் சொன்னான், “ஐயா உங்களுக்கு நான் ஏதும் சரீர உதவி செய்ய வேண்டுமென்றால் கேளுங்கோ...ஆனால் இந்த விசயத்தில் மாத்திரம் என்னைச் செய்யச் சொல்லிக் கேளாதீங்கள்”.

எஞ்சினியருக்கு முகம் கறுத்துச் சிவத்துக் கொண்டது. வெட்கம் தலையைப் பிடிங்கித்தின்றது. கோபத்தோடு, “கெடாவுட்” என்றாரீ ஆங்கிலத்தில்.

சண்முகம் சிரித்துக்கொண்டு வெளியேறினான்.

* * *

அணைக்கட்டிலிருந்து சண்முகத்தை வேலை நீக்கம் செய்து விட்டார்கள்.

சண்முகம் வெட்கத்துக் கஞ்சி வெளியே வெளிக்கிட்டு இப்போது இரண்டு வாரங்களுக்கு மேலாகின்றன. வீட்டின் வடக்குப் பக்கமாக அமைந்திருக்கும் அந்த மாட்டு மாலுக்குள் ஒரு பழைய சாக்குக் கட்டினில் பொருளாதாரப் பிரச்சினையின் வேதனை ஒருபுறம் நசுக்க முசம் குப்புறப்படுப்பதும், பின் ஒருக்களித்து, நீட்டி நிமிர்ந்து அதற்கிடையில் பெருமூச்சு விட்டு, இப்படியே ஒருபொழுது ஒரு யுகமாகக் கழிந்துகொள்ளும் அவனுக்கு.

‘மாட்டுமாலின்’ ஒரு தூணாக நிற்கும் அந்த வேப்ப மரத்திலிருந்து ‘குளு குளு’ என்று இதமாக காற்று வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. அதன் கொம்பரிலிருந்து தனிக் காகம் கேவிக் கேவி அழ, ‘சனியன் பிடிச்சது காணு தென்று பேந்தும் பேந்தும் கத்திக் தொலைக்குது.....சூ...காய்.....காய்’ என்று இராசம்மா ஒலம் வைக்க, தொட்டிலிற் கிடந்த தூங்கிக் கொண்டிருந்த குழந்தை ரவி திருக்கிற நெழுந்து ஊர் எடுபட கத்தத் தொடங்கினான்.

இரண்டு மூன்று நாட்களாக இப்படிக்குழந்தை அழங்குப் பிடியாகக் கத்துவதன் நோக்கம் சண்முகத்துக்கு தெரியாமலில்லை.

அவன்தான் என்ன செய்ய வான்? அணைக் கட்டில் வேலை பார்க்கும் காலங்களில் சங்கக்கடை மனேஜரிடம் நாலு நாளைக்கு முன்பாக முற்காசு கட்டி எடுப்பதுபோன்று இப்போதும் ‘பால் மாப்பேணி’ எடுப்பதற்கு வழி இருக்கிறதா?

இந்த வேதனைகளைக் கண்டு பொறுக்காது இராசம்மா, 'இந்தக் காலத்தில் நீதி நியாயம் என்கேகிடக்கு...ஆப்பிட்ட இடத்தில் புடுங்கியண்டு போனவங்களுள்ளம் இண்டைக்கு பெரிய பெரியமனிசனா இருக்கிறாங்க... எங்களுக்கென்னத்துக்கு இந்த நீதி ரூயம்... அதெல்லாவற்றையுமீ விட்டு எஞ்சினியரிடம் போய் நான் செய்து குற்றம் தான்.' என்று ஒருக்காய் சொல்லிப் பாருங்கோ... என்று எத்தனையோ தரங்கள் சொல்லியே சொல்லி அலுத்துப் போய் விட்டது.

சண்முகம் வெட்கம், ரோசம் கொண்ட ஒரு ஆண் மகன் கொணே! குற்றம் செய்யாதவனே உள்ளன் என்று சொய்ப்பட்டம் கட்டி வேலையிலிருந்து நீக்கிய எஞ்சினியரின் காலில் விழ அவன் என்ன மிருகமா?

அன்று வேலைத் தளத்துக்கு நான்கு மண் வெட்டிகள் கொண்ட போனவன். மறதி காரணமாக திருப்பி ஒப்படைக்கும்போது ஒன்றை வேலைத் தளத்திலேயே விட்டிட்டு மூன்றையும் ஒப்படைத்திருந்தான்.

மலை அணைக்கட்டைப் பார்வையிடப்போன எஞ்சினியர் அந்த மண் வெட்டியைக் கண்டு அதைச் சாட்டாக வைத்து சண்முகத்தைத் திருடனாகச் சிறுஷ்டித்து நீண்ட நாட்களாக மனதில் நெருடிக் கொண்டிருந்தவஞ்சத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டார்.

குழந்தை பத்து நிமிசத்துக்கு மேல் முச்சு விடாமல் அழுது கொண்டிருந்தது. இராசம்மா தன் ரவிக் கையை அவிட்டு 'ஆ...ஆ...என்ற ராசாவுக்கு பசிக்குதோ அழாத... அழாத...கு...அங்கேற்றால்லி

— என்று ஆதங்கத்தோடு பாலூட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

* * *

அணைக்கட்டுத் திட்டத்தில் சண்முகத்துக்குப் பின்பு சேர்ந்த அருணாசலம் நிரந்தரத் தொழிலாளியாக இப்போது நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

எஞ்சினியரும் அருணாசலமும் கள்ளப் பெயர்கள் போட்டு அரசாங்கப் பணத்தை எடுப்பது, அணைக்கட்டுத்திட்டத்துக்கு வந்த சீமெந்துப் பக்கெட்டுக்களை களவாக விற்றுப் பணம் சம்பாதிப்பது போன்ற ஊழல்களில் ஈடுபட்டிருப்பதைக் கண்டு எத்தனையோ தரம் வேதனைப்பட்டிருக்கிறான்.

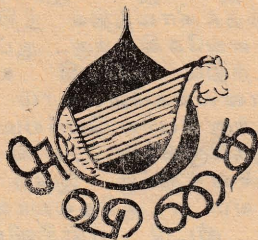
நேரம் போகவில்லையென்று அன்றைய தினசரியைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தவனின் கண்களில் மந்திரி ஒருவர் உருக்கமாக நாட்டுமக்களுக்கு விடுத்த செய்தியும் பட்டது.

'ஊழல்கள் ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்கு முட்டுக்கட்டை போடுபவை. இந்த ஊழல்களை ஒழிப்பது இந்த நாட்டு மக்களின் தலையாய கடமை 'ஏனென்றால் இந்த நாடு உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் சொந்தமாகும்.

சந்தியில் நின்ற சண்முகம் விறு விறு என்று எழுந்து அங்கிருக்கும் கடையில் ஒரு கடிதம் எழுதும் பேப்பரும், நீட்டு 'என்பலப்பு' வேண்டிக் கொண்டு பெட்டிசம் எழுதும் சுப்பரமணியத்தாரின் வீட்டை நோக்கிப் போகின்றான்.

அவனது கம்பீர நலையில் 'இந்நாட்டுக் குடிமகன்' என்ற உணர்வு மேலிட்டு நின்றது. *

சூலை லீலை

இயற்கை

காலி என்பவள் பூத்தள் இயற்கையாய்!
கைவிரித் தெழில் யாத்துப் பரப்பினள்!
மேலிருந்த துகிலோ சரிந்ததும்
மிளிர்ந்த சூன்றில் முலைகள் நெரிந்தன
கோல வெண்ணகை வாயிற் குழைத்தனள்!
கொடிவிழுத்திவான் மின்னல் தழைத்தது!
நாலு பாரும் அவளில் சிலுர்த்தன
நாத மென்னுயிர் மூச்சில் கெலித்தன!

சமூகம்

காலி என்பவள் ஆர்த்தள் சமூகமாய்!
கையெடுத்துப் பகடை உருட்டினாள்
நாலு கோடி விதங்கள் நிகழ்ந்தன!
நன்மை தீமை — இவைகள் பிறந்தன!
வேலை ஏந்தி முருகாய் வருகிறாள்!
வெற்போ இற்றிடச் சூராய் நகைக்கிறாள்!
பாலில் வீழ்ந்தவப் பாம்பதன் நஞ்சையும்
பரமனாகப் பின் உண்டு களிக்கிறாள்!

நான்

காலி என்பவள் நானாய் நிமிர்ந்தனள்!
காணும் யாவையும் இரண்டெனக் காண்பதால்
கோலி எல்லாம் தனக்காய்க் குவிக்கிறுள்
கொள்கை முற்றிலும் தன்நலம் நாட்டுவாள்!
வாஸிபத்திமிர் ஓயும் வரைக்குமில்
வையகத் தேயெனை வெல்லுவோர் யாரென்பாள்
மேலி லே நோ எடுத்து 'முழி' சையில்
'அப்பனே முருகா'' வெனக் கத்துவாள்!

அது

காலி யேயது வாகத் திகழ்கிறுள்!
காலிக் கப்பாலும் நிற்பதஃ தென்கிறுள்!
காலி யேயதன் சக்தி யென் றேதுவாள்
காலித் கேதிவை? சக்தியே அஃதென்பாள்!
காலி தானது அஃதேயக் காலியும்
காணுகின்ற சமூகம், இயற்கை, நான்
மேலும் பூக்கும் புதியவை யானிலும்
மின்னுகின்றவள் காலியென்றால், அதே!

புதியவை

இயற்கை: மனிதன் காற்றில் நடக்கின்றான்
மனதைக் கடந்து திளைக்கின்றான்!
MENTAL MESSAGE அனுப்புகிறுன்
ASTRAL TRAVELLING செய்கிறுன்!
செயற்கைக் கோளை வெல்லுகிறுன்
சிறுமனம் பிரபஞ்ச மாகிறது

சமூகம்: நாளை விட்டது சமூகம்
நாளை விட்டு நாமுள் புகுந்தது
நாளை விட்டு நானையே கண்டது!

நான்: நாம் வேலை செய்தேன்
நான் வேலை செய்தது

அது: நாற் பெருஞ் சமயம் ஒன்றில்
ஒன்றிய முழுமை போற்றி!
முழுமையின் எழுச்சி வெல்க!
பூரண மலர்ச்சி வெல்க!

புதியவை: குணங்கள் கரைந்தன
மனம் விரிந்து வேறு
தளங்களில் இயங்கிற்று!

*

தேசிய பால் சபையினரின்

பால், நெய், பட்டர் வகைகளும்

எலிபன்றி ஹவுஸ்

பழரசம், கேக், ஐஸ்சொக், ஐஸ்க்ரீம், இறைச்சி ஆதியனவும்

ஐடியல் பேக் ஹவுஸ்

பாண், பனிஸ், கேக் ஆதியனவும் மற்றும்
சொக்லட் பிஸ்கற் குளிர்பானங்கள் ஆகியவை
எம்மிடம் கிடைக்கும்.

ஐடியல் பாற்சாலை

56, சந்தைக் கட்டிடம்

பிரதான வீதி

வவுனியா,

தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆங்கிலத்தின் பீடிப்பு

இ. முருகையன்

லடிஸ் வீரமணி படைத் தளித்த 'கலைஞரின் கனவு' என்ற நாடகத்துக்கு எழுதிய ஒரு விமரிசனத்தில், 'தற்புதுமை' என்ற சொல்லை நான்கையாண்டிருந்தேன். இதனை வாசித்த ஒரு நண்பர் — நல்ல தமிழ் அறிவு உடையவர்—இச் சொல்லின் கருத்து என்ன என்று என்னைக் கேட்டார். Novelty, Modernity, Newness — இவற்றுள் எதை நினைத்துக்கொண்டு அந்தச் சொல் கையாளப்பட்டது என்று அந்த நண்பர் அறிய விரும்பினார்.

'தற்புதுமை' என்பது ஒரு சாதாரணமான தமிழ்ச்சொல் மற்றவர்கள் செய்த பழமைமையோ, மற்றவர்கள் செய்த புதுமையையோ இரவல் வாங்காமல், தானாகவே, சொந்தமாக நினைத்துச் செய்யும் புதுமையே 'தற்புதுமை'. இதை விளங்கிக்கொள்வதற்கு அசாதாரணமான மொழியறிவோ அபூர்வமான பொது அறிவோ அவசியமில்லை. அல்லாமலும் நான் எழுதிய அந்த விமரிசனத்தில், 'தற்புதுமை' என்ற பதம் இடம் பெற்ற சந்தர்ப்பத்தைக் கொண்டே அதன் கருத்தைக் கிரகித்திருக்கலாம் ஆனால் நண்பர் அச் சொல்லின் கருத்தை அவ்வாறு நேரடியாகக் கிரகித்

துக் கொள்ள விரும்பினாரல்லர். அது ஓர் ஆங்கிலச் சொல்லின் மொழி பெயர்ப்பு என்று அவர் எண்ணினார். எனவே அந்த ஆங்கிலச் சொல் எதுவென அறிந்தால், 'தற்புதுமை' என்ற தமிழ்ப்பதத்தின் கருத்தும் தமக்கு விளங்கி விடும் என அவர்நினைத்துக்கொண்டார்.

தமிழர்களாகிய நாமே தமிழ்ப்பதங்களை விளங்கிக்கொள்வதற்குக்கூட, ஆங்கிலத்தின் துணை — பிறமொழிகளின் துணை — அவசியமாய்ப்போய் விட்டது. இது வேடிகையான நிலை மட்டுமல்ல; வேதனைப்பட வேண்டியநிலையும் ஆகும். இந்த நிலை ஏன் உண்டாயிற்று?

ஒரு மொழி பயன்பட்ட வேண்டிய அத்தனை துறைகளிலும் நம் தமிழைக் கையாண்டு அதனைக் கூர்மைப் படுத்தத் தவறிவிட்டோம். கோயிலிலே கையாளுவதற்கு வட மொழியை வைத்துக்கொண்டோம். பள்ளிக்கூடத்துக்கும், பல்சீலைக் கழகத்துக்கும் கடைகளுக்கும் கம்பனிகளுக்கும் ஆங்கிலத்தை வைத்துக்கொண்டோம். அலுவலகத்திலும், நீதிமன்றத்திலும், புகைவண்டிப் பயணத்தின் போது உரையாடவும், வீட்டு முற்றத்திற்

பேசுவதற்கும், நடுக்கூடத்திற்கு கதைப்பதற்கும், பத்திரிகைகளுக்குக் கடிதம் எழுதவும் கூட ஆங்கிலத்தையே வைத்துக்கொண்டோம்.

கிணற்றடியிலும் அடுப்பங்கரையிலும் வேலைக்காரர்களுடனும் பேச மட்டுமே தகுதியுடைய மொழியாகத் தமிழைக் குறுக்கிணை; சிறுப்பித்தோம். 'போறே போகிறது' என்று ஆண்டில் ஒரு தடவை விழா எடுத்துப் புளுகித் தள்ளுவதற்கும் தமிழை நாம் பயன்படுத்தினோம்.

இதன் விளைவு?

தமிழ் ஒரு பூசைப்பொருள் ஆயிற்று. அது ஒரு நவீன ஆயுதமாகக் கூர்மை பெறவில்லை.

நெடுங்காலமாக இருந்து வந்த நிலைமை இது. தேவபாசை என்ற பெயரில் வடமொழியும், இராசபாஷை என்ற பெயரில் ஆங்கிலமும் சமயமொழி—உத்தியோகமொழி—அறிவு மொழி—என்ற உரிமைகளைக் பூண்டிருந்தன. இதனால் நம்மொழியின் இயல்பான வளர்ச்சி, சர்வாம்ச விரந்திதடங்கல் அடைந்தது; முடக்கப்பட்டது.

அதனால்.....

தமிழ் வசனங்களையும், தமிழ்ச்சொற்களையும் விளக்குவதற்குப் பிறமொழியின் துணை அவசியம் என்ற நிலைமை தோன்றிற்று.

'கருவதை என்றால் கர்ப்பக்

கீருகம்'

'குட முழக்கு என்றால் கும்பாபிஷேகம்

'தொலைபேசி என்றால் telephone

'ஒன்றியம் என்றால் Union'

இப்படியெல்லாம் தமிழ்ப்பதங்களைப் பிறமொழிச் சொற்கள் கொண்டு விளக்கவேண்டிய கதி நமக்கு உண்டாயுள்ளது. உலகியலின் துறைகள் பலவற்றை அணுக அனுமதிக்காது நம் மொழியை நாமே ஒதுக்கி வந்தமையின் பலன் தான் இது.

இவ்வாறு ஒதுக்கி வைத்தமையினால் நம் தமிழின் வளம் குன்றியுள்ளது, அதனால் எங்களுடைய இலக்கிய வளமும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது.

இலக்கிய வளம் பாதிக்கப்பட்டுள்ளமைக்கான இந்தக் காரணத்தையிட்டு பலர் நன்கு விளங்கிக்கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. பொதுவாக எழுத்தாளர் என்று இருப்பவர்கள்—குறிப்பாகத் தென்னகத்தார்—இலக்கியம் என்ற துறையைத் தனிமைப்படுத்தி இதனை மட்டும் திறம்பட வளர்த்து விடலாம்; அவ்வளர்ச்சியே மொழியின் வளர்ச்சியாகவும் கணிக்கப்படும் என்று நினைக்கிறார்கள். கதைகளையும் பாட்டுகளையும், படவசனங்களையும் 'தரமுயர்ந்தனவாகப்' படைத்து விடுவோம்; பிற துறைகள்—வரலாறும் பொருளியலும், புவிவியலும், கணிதமும், பெளதிகமும், மருத்துவமும், எந்திரவியலும், கணிதமும், பெளதிகமும், மருத்துவமும், எந்திரவியலும், கணிதமும், தொழில்நுட்பமும் எக்கேடாவது கெட்டுப்போகட்டும் என்று நினைக்கிறார்கள்.

இந்த நினைப்பு முற்றிலும் தவறானது.

மற்றெல்லாத் துறைகளிலும் தேங்கி நிற்கும் ஒரு மொழி

இலக்கியத்துறையில் மாத்திரம் மேம்பட்டோடாங்கும் என்பது அறியாமை.

பொதுவான தேக்கம் போக்கப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் இலக்கியத் தேக்கமும் போயொழியும்.

பொதுவான தேக்கத்துக்கு அந்த நாளிலே வடமொழியின் பீடிப்புக் காரணமாயிற்று. இன்றோ வடமொழி வழக்கிழந்து போயிற்று; ஆனால் ஆங்கிலத்தின் பீடிப்பு இன்னும் கடுமையாகவே உள்ளது. ஆகவே தான் ஆங்கிலத்தின் பீடிப்பையிட்டும், அந்தப் பீடிப்பின் நீடிப்பையிட்டும் நாம் விழிப்பாயிருத்தல் வேண்டும்.

ii

மேலே நாம் கண்டவாறு, ஆங்கிலத்தின் பீடிப்பு பொதுவான தேக்கத்துக்குக்காலாகி இலக்கியத் தேக்கத்துக்கும் ஏதுவாகிறது. அதனோடு கூட, ஆங்கில பீடிப்பு நேரடியாகவும் இலக்கியத்தைத் தாக்குகிறது. அது எப்படி என்பதை இனிப்பார்ப்போம்.

புதுக்கவிதை என்றொரு பண்டம் நமது இலக்கிய உலகில் உலாவி வருவதைப் பலர் அறிந்திருப்பார்கள். இந்தப் புதுக்கவிதைகளைத் தமிழகத்தில் எழுதத் தொடங்கியவர்கள் ஆங்கிலம் படித்தவர்கள். ஆங்கிலத்தின் பீடிப்புக்குச் சிறந்த உதாரணங்களாக மேற்படி புதுக்கவிதைகளும் திகழுகின்றன.

எப்படி?

அச்சடிக்கப்பட்ட ஆங்கிலப் புதுக்கவிதை பல்வேறு நீளங்கள்

கொண்டவரிகளாகத் தொடர்ந்து செல்லும். ஏறத்தாழ மூன்று சொற்களோ, நானூ சொற்களோ ஒவ்வொரு வரியிலும் வரும். திடீரென்று ஒரு வரி, அல்லது நானூந்து வரிகள் ஒரேயொரு சொல்லுடன் கிணர்ச்சியானவாக இருக்கும். பிறகு திடீரென்று ஒரு வரி அல்லது நானூந்து வரிகள், எட்டு, பத்து அல்லது இருபத்து மூன்று சொல்லுடன் நெடுநெடுத்து நிற்கும். இப்படிப் பலப் பலவிகற்பங்கள்; பலப்பலவேறு பாடுகள்!

தமிழில் எழுதப்படும் புதுக்கவிதைகளும் அப்படியே தான் இருக்கும். இந்த விகற்பங்களும் வேறுபாடுகளும் எந்தவொரு காரண காரிய அமைதியும் இன்றிப் புகுத்தப்படும். தமிழ்ச் சொல்லோசை பற்றிய அடிப்படை விளக்கம் இன்றி ஆக்கப்பட்ட சொற்குழாம்பல்களாக அவை இருக்கும்.

புதுக்கவிதைகளின் வடிவம் மட்டும் தான் 'நயடிச்சான் 'கொப்பி' என்று நினைக்க வேண்டாம். அதில் கையாளப்படும் உள்ளடக்கமும் கொப்பி தான். அங்கே ஃபிராய்டிசம் இருந்தால் இங்கேயும் ஃபிராய்டிசம் இருக்கும். அங்கே எக்ஸிஸ்டிவ் ஹென்ஷிசம் இருந்தால் இங்கும் எக்ஸிஸ்டிவ் ஹென்ஷிசம் இருக்கும். அங்கே என்னென்ன மனநோய்களும் வீரத்திகளும் கவிதைப் பொருள்களாக அமைந்தனவோ — அதே மனநோய்களும் வீரத்திகளும் இங்கும் கவிதைப் பொருள்களாக இடம்பெறும்.

அவர்களுடைய வாழ்க்கையிலிருந்து அவர்களுடைய கவிதை உற்றெடுத்தது எங்

களுடைய கவிதை எங்களுடைய வாழ்க்கையிலிருந்து ஊற்றெடுப்பது தானே, இயல்பு? புதுக்கவிதைக்காரர்கள் அப்படியெல்லாம் நினைத்துப் பார்ப்பதே இல்லை.

மேற்கூறிய வரலாற்றைக் குழல் ஒரு வகையானது. அவர்களுடைய வரலாறும், அவர்களுடைய பொருளியலும் அவர்களுடைய அரசியலும், அவர்களுடைய உலகியலும், அவர்களுடைய சமயமும் அவர்களுடைய வாழ்க்கைச் சூழலை நிர்ணயிக்கின்றன.

எங்களுடைய வாழ்க்கைச் சூழல் வேறு வகையானது. எங்களுடைய வரலாறும், எங்களுடைய பொருளியலும், எங்களுடைய அரசியலும், எங்களுடைய உலகியலும், எங்களுடைய சமயமும் எங்களுடைய வாழ்க்கைச் சூழலை நிர்ணயிக்கின்றன.

இந்த வேறுபாடுகளையெல்லாம், ஆங்கிலத்தினர் பிடிக்கப்பட்டிருக்கும் புதுக்கவிதைக்காரர்கள் பொருட் படுத்தவில்லை.

புதுக்கவிதைக்காரர்கள் மட்டும் தான் இப்படி என்று நினைக்கவேண்டாம். கதை எழுதுகிறவர்களிலும் பல பேர் ஆங்கிலத்தினர் பிடிக்கப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஒரு ஜேம்ஸ் ஜோய்சையோ, அல்பேட்டோ மொறேவியாவையோ, டி. எச். லோறன்சையோ, வெஜினியா ஆல்பையோ தமக்குப்பின்னே பதுங்க வைத்துக் கொண்டு கதை எழுதுகிறவர்களே நம்மிற்பலர். அப்படி இல்லையாறும் டெனிஸ் ரூ:பின்ஸ், ஏன் ஸ்ற்றூன்லி: காடினர்: அல்லது

இயான் ஃபிளேமிங் போன்ற பிரபல கதையாசிரியர் ஒருவராவது நம் தமிழ்க்கதாசிரியரின் பேரவைக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டிருப்பார். இவர்கள் எழுதும் கதைகள் நிதரிசன உலகைவிட்டு வெகு தூரம் விலகியனவாக இருப்பதற்கான காரணமே இது தான்.

“உள்ளிக்கும் உப்புக்கும் ஒரு வேலை வெற்றிலைக்கும் அள்ளிப் பருக அரைவயிற்றுக் கஞ்சிக்கும் தவண்டையடித்துக் கொண்டு அல்லறப்படும் பல்லாயிரக்கணக்கான பொதுமக்களை மறந்து விட்டு, விமானத்திலேறி உலகம் சுற்றும் பணமுதலைகளையும், விடையுயர்ந்த ஹோட்டல்களில் மதுவருந்திக் களிக்கும் உல்லாசிகளையும், நைற்கிளப் லோவர்களையும் வைத்துக் கதைகள் பல பின்னப்படுவதற்கு ஆங்கிலத்தின் பிடிப்பு இலக்கியத்தரம்பற்றிய விளக்கக் குறைவுமே ஏதுக்களாம்.

இப்படியான வர்த்தக விளம்பரப்பகட்டுக் கதைகளில், நம் மவர்களின் வாழ்க்கைச் சூழல் புறக்கணிக்கப்படுகிறது. வேற்றவர்களின் வாழ்க்கைச் சூழல்களும், அவர்களின் நடத்தைப் பாங்கும், ஒழுக்கப் பிரச்சினைகளும் எம்மவர்களுக்குள்ளானவாக ஏற்றிக் கூறப்படுகின்றன. இது எழுதப்படும் கதைகளைப் போலி ஆக்குகிறது. அவைகள் தரங்குறைந்த படைப்புகளாக இழிந்து விடுகின்றன. இத்தனைக்கும் காரணம் என்ன? ஆங்கிலத்தின் பிடிப்பு; அந்தப் பிடிப்பின் நீடிப்பு.

3

படைப்பிலக்கியத்திற்கு போலவே இலக்கிய விமரிசனத்திலும் இந்தப் பிடிப்பு உண்டு;

விமரிசனத் துறையில் இப்படி டிப்பிள் சற்றே அதிகம் என்று கூடச் சொல்லலாம். Form, content, naturalism, realism, romanticism, tempo, technique என்ற ஆங்கலப் பதங்களை யோ அவற்றின் பல்வேறு மொழிபெயர்ப்புகளையோ வைத்துக்கொண்டு துண்டாடும் விமரிசகர்கள் பலர் — இப்பதங்களை மொழிபெயர்ப்பதிலும், இவற்றின் மொழிபெயர்ப்புகள் பொருத்தமாயள்ளனவா என்று சர்ச்சை செய்வதிலும், சரி பிழை கூறுவதிலும் காலம் கழிப்போரும் பலர். பிற மொழியிலே தாம் பெற்ற படிப்பைச் சரியாகச் சீரணித்துத் தமதாக்கிக் கொள்ளாதபடியினாலே தான் இச்சிக்கல்கள் எழுகின்றன. தாம் வாசித்தவற்றைத் தம்முடைய ஆளுமையின் ஒரு பகுதியாக்கி இணைத்துக் கொள்ளாத ஒருவர் தாமதமாகவே சொந்தமாக ஒரு கருத்தைச் சொல்லுவதற்குத் தயங்குவதில் விவரம் பில்லை. அவர் வேறு, அவர் படிப்புவேறு என்ற பிளவு இடையரது இருப்பதால், தம்படிப்புடன் முரணாக வகையிலே தம் கருத்தைக் கூறுவதில் அவருக்குக் கணிசமான அளவு சிரமம் இருக்கும்.

இச்சிரமத்தினை இரு வேறு வழிகளில் அவர் சமாளிக்க முனைகிறார். ஒன்றில் அவர் எப்போதுமே இரவற்றிரவற்றிற் பேசும் மேற்கோட்புலியாக இருக்கிறார். இல்லையேல், அவ்வப்போது தாம் பொறுக்கிய கருத்துகளைத் தம் கருத்துகளெனத் தாமே மயங்கிய நிலையில், வெகு தீவிரமாக அவ்வக் கருத்துகளை அவ்வப்போது அழுத்திக் கூறுகிறார். அவை அவ்வப்போது அவர் ஆங்

காங்கே பொறுக்கிய கருத்துகளாக இருப்பதால், அவற்றில் ஒருமைப்பாடு இருக்காது முரண்பட்ட கூறுகள் பல கொண்ட குழம்பிய பித்தற்றல்களாக அவை இருக்கும்.

இந்த இரண்டு வழிகளாலும், நமது விமரிசகர் எழுதுவன தெளிவற்றும், ஒழுங்கின்றியும் குழப்பமாகவும் இருக்கும். இவ்வாறான குழப்பம் நம் விமரிசகர்கள் பலரிடையே உண்டு.

இக்குழப்பமும் தெளிவின்றமயுமே தரவுயர்வின அடையாளம் என்று மயங்குவோரும் உண்டு உயர்தரமான கருத்துகள் விளங்குவதற்கு வில்லங்கமாகவும், தெளிவு இல்லாமலுமே இருக்கும் என்று பலர் நினைக்கிறார்கள். ஆங்கிலமேற்கோள்களையும் அவற்றின் மொழிபெயர்ப்புகளையும் கிளிப்பிள்ளை போல ஒப்புவிக்கும் ஒரு போக்கு இலக்கிய விமரிசன உலகிலே தலைதாக்குவதற்கு இதுவே பிரதான காரணமெனல் பிழையாகாது.

இப்போக்கு ஈழத்தை விடத் தென்னகத்தில் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. பல்கலைக் கழக நிலையிலே பயிற்றுமொழியாகத் தமிழ் முழு உரிமை பெறாமல் இருக்கும் வெட்கக் கேடான நிலையே இதன் அடிப்படடைக் காரணமாகும். தமிழகத்தில் அரசின் ஆதரவு நிறைய இருந்த போதிலும், தமிழ் மொழியைத் தமிழ்ப்பொதுமக்களே அலட்சியம் செய்கிறார்கள்.

இலங்கையிலே என்றால்.....

தமிழ் மொழியை அரசு புறக் கணிப்பதாக இடையரூது புறணி கூறுவோர் பலர்.

ஆனாலும் இங்கே தமிழ் மொழி மூலம் அறிவுத்துறைகள் பலவும் பல்கலைக்கழக நிலையில் அணுகப்பட்டுள்ளன.

நிச்சயமாக இது ஆரோக்கியமானதொரு வளர்ச்சி. வீரும் பத்தகுந்த முன்னேற்றம்.

இந்த முன்னேற்றம் இருப்பதாலே தான், வட மொழி மந்திரங்களை அணுகும் அதேயளவு பயபக்தியுடன் சகல ஆங்கில மேற்கோள்களையும், பொன் மொழிகளையும் அணுகும் போக்கு இலங்கையிற் குறைவாக உள்ளது.

ஆங்கிலத்தின் பீடிப்பைத் தளர்த்துவதற்கான வழிவகையின் இரகசியத்தை நாம் இங்கே தான் காண்கிறோம். நாமெல்லாம் ஆங்கிலத்தைப் புறக்

கணித்து ஒதுக்குவதல்ல அந்த வழிவகை. அப்படிச் செய்தால் நடட்டமடைவோர் நாங்கள் தான். ஆங்கிலத்தை வரவேற்றுக் கற்று அதன் முழுப்பயனையும் பெற்றுக்கொள்ளும் அதே வேளையில், உலகியலின் சகல துறைகளிலும், அறிவுலகின் முனைமுகங்கள் எல்லாவற்றிலும், தமிழை ஒரு கருவியாக்குவதில் நாம் சோர்வு காட்டக் கூடாது.

அப்படிச்சோர்வுகாட்டாமற் செயலாற்றினால் மட்டுமே தமிழ் பன்முக வளர்ச்சியை எய்தும். அதன் வழியாக இலக்கிய வளர்ச்சியும் புதிய வண்ணங்களைப் பெறும்.

தமிழ்பற்றிய ஆராய்ச்சி சூழ்புகளைக் கூட ஆங்கிலத்தின் வாயிலாகவே எடுத்துரைக்க முந்தும் உலகத்தமிழ்மாநாட்டு ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கும், உண்மையான இலக்கியவளர்ச்சிக்கும் வெகு தூரம் என்பது வெளிப்படை.

தமிழ்முது சந்தா விபரம்

தனிப்பிரதி — 60 சதம்
ஆண்டுச் சந்தா — 3 ரூபா

தமிழ்முது விற்பனை செய்வதற்கு,
இலங்கையடங்கிலும் விநியோகிஸ்தர்கள்
தேவை.

தமிழ்முது
101, வேக்கந்தை வீதி.
கொழும்பு—12.

யாழ்நங்கை

திலகம் அக்கா

எனது வீட்டின் பின்புறத்தில் நாலேந்துவேப்பமரங்கள் வளர்ந்துநின்றன. கைகளுக்கு எட்டக்கூடிய உயரத்தில் அவை நின்றதினால் பத்துலக்குவதற்கு இந்த வேப்பமரங்களில் ஒன்றில் தான் சிறுகுச்சியை முறிப்பேன். பற்களின் ஈறுகள் பலம் பெறுவதற்கு வேப்பங்குச்சு மிகவும் நல்லது என எங்கள் வகுப்பு ஆசிரியரே கூறியிருக்கும் போது, நான் விட்டுவிடுவேனா?

பல்லேத்துலக்கியபடி எங்கள் வீட்டுக்கு முன்பாகச் செல்லும் ஒழுங்கையில் நின்று கொண்டிருந்தேன். அப்போது என்னை தோக்கி ஒரு கிழவர் ஓடிவந்தார். அவர் எங்கள் வீட்டுக்கு நாலேந்துவீடுகள் தள்ளி இருப்பவர். அவர் ஓடிவருவது எனக்கு அசாதாரணமாகப் பட்டது.

“என்னப்பு? ஏன் ஓடிவாறிங்கள்?” என்று நானும் அவசரமாகவே கேட்டேன். தள்ளாமை யான இந்த நிலையிலும் அவராக ஏதோ அலுவலுக்காக ஓடிவருகின்றார் என்றால், அது ஓர் அவசரமான அத்தியாவசியமான காரியந்தான் என உணர்ந்தேன்.

‘எடேய் தம்பி! முச்சந்திக்கு ஓடிப்போய் ஒரு கார் பிடிச்சுக் கொண்டு ஓடிவாடா!’ கிழவர் இரைக்க இரைக்கக் கூறினார்.

‘ஏன்? ஆளுக்குச் சுகமில்லை? பரமண்ணையின் கார்தான் பெரிய ஒழுங்கையில் நிற்குமே! ஓடிப்போய்க் கூட்டிவாறன்!’

வாய்க்குள் வைத்துக் கொண்டிருந்த குச்சியை வேலியோரமாக எறிந்தநான், சுகவீனம் யாருக்கு, எவருக்கு என்று கேட்காமலே ஓட ஆயத்தமாகின்றேன். யாராக இருந்தால் என்ன ஆபத்துக்கு உதவாத ஜென்மம் உலகில் இருந்தென்ன? இல்லாதிருந்தென்ன?

‘எடமோனை! சுகவீனத்திலே கிடக்கிறவன் அந்தப் பரமண் தானேடா!’

‘என்ன? பரமண்ணையா?’ ஓட ஆயத்தமானவன் நிற்கின்றேன். ‘இப்பதானே அப்பு, சின்னமாமி வீட்டை நின்று கதைச்சுப் போட்டு வீட்டை போனார். அதுக்கிடையில் என்ன வந்துது? மாமி அவை அவற்றை காரிலைதானே திருக்கேதீஸ்வரம் போக அமளிது மளிப்படுகினம்!.....’

‘அட, சும்மா வந்தவன் நெஞ்சைச் சாடையாய் வலிக்குது என்று நெஞ்சைப் பிடிச்சான். அவள் பெண்சாதி ஏதோ தைலத்தைக் கொண்டு வந்து போட்டாள். எட, கொஞ்ச நேரத்தாலே பார்த்தால், குத்துக்கரணம் போட்டு ரூனடா! எனக்கு வயித்தைத் தலக்குது! ஓடு ராசா ஓடு! கதியாய் காரோடு வா!’

கிழவர் தனக்கே வலித்தது போல் துடிதுடித்தார். பர

மண்ணையின் பெரிய தந்தையார்தான் இந்தக் கிழவர். வேலாயுதம் என்று பெயர். சிறுவயதில் பரமண்ணையின் தந்தை இறந்து போயிட்டாராம். நண்டும் சிண்டுமாய் நான்குபிள்ளைகள். இரண்டு ஆண்கள். இரண்டு பெண்கள். மூத்தவர் பரமலிங்கம். மற்றவர் சுந்தரலிங்கம். கொழும்பில் ஒரு கடையில் நிற்கிறாராம்.

இவர்களைச் சிறுவயதில் இருந்து வளர்த்தெடுத்தவர் இந்தக் கிழவர்தான். வளர்த்த பாசம் இருக்காதா பின்னே? நான் ஓடினேன்.

பரமண்ணையின் கார் பெரிஷ ஒழுங்கையில்தான் நின்றது பாருங்கள். அவர் உயிருக்குயிர் நண்பனாய் நேசித்த அந்தக் கார் அவருக்கு உதவவில்லை ஏனென்றால் அங்கு பேசிக் கொண்டு நின்ற யாருக்கும் கார் ஓடத்தெரியாது.

அங்கு நின்ற ஒருவரின் சைக்கிளை வாங்கிக் கொண்டு நான் மூச்சந்திக்குக் கார் பிடிக்க ஓடினேன் நெஞ்சுவலி தாங்க முடியாமல் மயக்கமாகிவிட்ட பரமண்ணையை காரில் தூக்கி ஏற்றினார்கள். ஆஸ்பத்திரியை நோக்கிக் கார் விரைந்தது.

எங்கமூரில் பரமண்ணையைத் தெரியாதவர்கள் யாரும் இருக்க முடியாது. ஏனெனில் அவர் என்னைப்போல சிறியவர்கள், பெரியவர்கள், பெண்கள் ஆண்கள் எல்லோருக்குமே நண்பர், வேண்டியவர்.

ஆபத்தான சுகவீனத்துக்கு உள்ளாகின்றவர்களை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு செல்வது, டாக்டர் வீடுகளுக்குச் செல்வது

மற்றும் வெளியூர்களுக்குச் செல்வது, திருமணம் சாலீடு போன்ற நன்மை தீமையான காரியங்களுக்கெல்லாம் எங்க ளூரில் பரமண்ணைக்கும் அவ ருடைய காரணம் முக்கிய பங்கு உண்டு.

பரமண்ணை யாருடனும் கடுமையான வார்த்தைகளில் பேசியது நான் பார்த்ததில்லை. சிரித்து சிரித்து ழணிந்து பேசும் அவரது பண்பு எல்லோருக்கும் பிடித்தமான ஒன்றாகிவிட்டது. இன்ன, இன்னநேரம் என்று குறித்துப் பணியாற்ற முடியா தவர்கள் டாக்டர்கள். சாப் பிடுகின்ற வேளை, தூங்குகின்ற நேரம், என்று எந்த நேரத்தி லும் அபத்தான நோயாளி வருவாரானால் அவரைக் கவனிக்க தனது சொந்த சுக போகங்களை உதறிவிட்டு இவர் கள் ஓடுவார்கள். அவர்களு டைய தொழில் தந்த பொறுப் புணர்ச்சி இது.

பரமணையும் இந்த டாக்டர் கள் போன்ற பொறுப்புணர்ச்சி மிக்கவர்தான், நடுச்சாமத்தில் ஆழ்ந்த, தூக்கத்தில் தன்னை மறந்து கிடந்தாலும், பரம! என்று யாராவது குரல் கொடுத்தால் போதும்! பட்டென்று எழுந்து 'என்னண்ணை? என்ன வேணும்? ஆளுக்குச் சுகமில்லை? என்று கேட்டுக்கொண்டே வீட் டோடு அமைந்திருக்கும் கார் கராஜசுக்கு ஓடுவார்!

இந்த மனிதனுக்கு உடம் பிலே ஒரு அலுப்பு, ஆயாசம் இருக்காதா? என்று ஆச்சரிய மாக இருக்கும். பெரிய ஒழுங் கையில் பரமணையின் காரோடு நான் சாய்ந்து கொண்டு அவரோடு பேசும் போது, இந்த ஆச்சரியத்தினை

நான் வெளிப்படுத்தினேன். அதற்கு அந்தக் கர்மவீரச்சிரித் தார்!

‘‘தம்பி! நான் உழைப்புக்கு ஆசைப்பட்டு நேரம் காலம் இல்லாமல் ஓடித்திரிகிறேன் என்று நினைக்காதேயும். மனித னுக்கு உழைப்பு முக்கியந்தான் ஆனாலும் அதற்கு மேலாக மற்றவர்களின் துன்பத்திலே பங்கு கொண்டு அதை நீக்க உதவுகிறேன் என்ற எண்ணம் எனக்கு எப்போதும் பெரிய நிம்மதியைத் தருகிறது! அதற் காகத்தான் நான் இப்படியெல் லாம் பாடுபடுகிறேன். மற்ற வர்களும் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நான் விரும்புகின்றேன். நாளைக்கு இருப்போமா என்பது தெரியாது. அதற்குள்ளே சுயநல மாக வாழ்ந்ததில் என்ன பிர யோசனம்?’’

பரமணையின் அந்தப் பேச்சு எனமதிப்பிலே அவரை மேலும் உயர்த்தியது. நான் எஸ். எஸ். ஸி வகுப்பு மாண வன். பரமணையின் படிப்பு ஐந்தாம் வகுப்புடன் நின்று விட்டதாம். இருந்தும் அவருக் குத் தெரிந்த விடயங்கள் எத் தனையோ எனக்குத்தெரியாது.

நான் புத்தகங்களை மட்டுமே படிப்பவன். அவர் சமூகத்தில் ஒருவகை நாளிலும் பொழுதி லும் அடிபட்டு உலகத்தைப் படிக்கின்றவர் ஆயிற்றே. ஆகவே அவருக்குப் பல உலகி யில் நடப்புகள் தெரிந்திருப் பதில் ஆச்சரியமில்லை. இந்த ஒரே ஒரு காரணந்தான் எங்கள் இருவருக்கிடையேயும் நட புறவை வளர்த்தது. பெரிய ஒழுங்கையில் ஒங்கி வளர்ந் திருக்கும் அரச மரத்தின் கீழ்

அவரது கார் நின்று கொண்டிருக்கும் போது நான் அவரோடு உலக விஷயங்கள் பலவற்றைச் பற்றிப் பேசுவேன்.

ஏதோ அந்தக் காரின் சொந்தக்காரன் நான் என்றுபோல அதன்மீது இலட்சிய மரகத்சாய்ந்துகொண்டு இருந்த, அவர் அந்த ஒழுங்கை ஓரத்தில் கிடீக்கும் பெரிய கல் ஒன்றின் மீது உட்கார்ந்தபடி தமாசாகச் சம்பாஷிப்பார்.

என்னுடைய நண்பர் அல்லது சொந்தச் சகோதரன் போல் அன்பாகப்பழகி நின்றவர் என்பதினால், ஏனையோரை ஒதுக்கி நின்றவர் அல்லர் அவரவருக்கு உரியதான மதிப்பைத் கொடுப்பதற்கு அவர் பின்நிற்பதில்லை இல்லாவிட்டால் எங்கழுவில் இன்னொருவர் கார் வைத்துப் பிழைக்க முடியாததன் இரகசியம் வேறு என்னவாக இருக்கும்?

அறிவு நினைவின்றி ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு சென்ற அவரின் உடல் நிலை குறித்து அறிய ஆஸ்பத்திரிக்கு விரைய வேண்டுமென்று நான் துடித்தேன். ஆனால் இத்தனை நாள் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த இறுதிப் பரீட்சைக்குமானவர் களைத் தெரிவு செய்யும் தகுதி காண் பரீட்சை அன்றுதானா வரவேண்டும்? அதற்குப் போகாமல் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனால் என்ன? என்று நான் யோசித்தேன். ஆனால் அம்மா விடவில்லை இப்போது பரீட்சைக்குப் போ. பின்னே ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகலாம் என்று சொல்லிவிட்டா. அம்மாவின் சொல் எனக்கு வேதவாக்கு அதனை நான் மீறுவதில்லை. எனவே பாடசாலைக்குச் சென்றேன். பரீட்சையை ஒருவாறு

முடித்துக்கொண்டு மாலையில் வீட்டுக்கு வந்த எனக்குக் காத்திருந்த செய்தி!

ஐயோ! பரமண்ணை இறந்து விட்டார்! எங்கள் ஒழுங்கைக்குள் அங்குமிங்குமாக மனிதர்கள் நடமாட்டம். பரமண்ணையின் வீட்டுப்பக்கமாக எழுந்த அழகை ஓலம் எங்கள் வீட்டுக்கும் கேட்கிறது! புத்தகங்களை மேசையில் எறிந்துவிட்டு ஓடினேன்.

“நல்ல பெடியன், அநியாயமாய் செத்துப் போனான்!”

“இரவும் பகலும் ஓயாமல் கார் ஓடுகிறதென்றால் பின்னே நெஞ்சை தாக்காதே!”.....

“அடச் சீ! தங்கப்பவுளை பெடியன் ... இப்பவும் கண்ணுக்கு முன்னாலே சிரிச்சுக் கொண்டு இருக்கிற மாதிரி தெரியுது காணும்!”

இப்படியான விமரிசனங்கள் காதில் விழ, என் பாட்டிற்கு ஓடிய நான் பரமண்ணையின் உயிரற்ற உடலைக் கண்டுலுங்கி அழுகிறேன். என் சொந்தச் சகோதரனை இழந்துவிட்டது போன்ற துயர் என் நெஞ்சை அரிக்கிறது.

“ஐயோ தம்பி! நான் என்ன செய்வேன்?” என்று கத்தியபடி என் கால்களை இறுகக் கட்டியபடி கதறுகிறது ஒருருவம். குனிந்து பார்க்கின்றேன். பரமண்ணையின் அன்பு மனைவி திலகம் அவள்.

அழுதகண்ணும் சிந்திய மூக்கும், குலைந்த தலையும், கலைந்த உடையுமாய், துணையிழந்த அன்றில் பறவையின் தோற்றத்தில் காணுகின்ற அவளைப் பாக்கின்றபோது எனது துன்

பத்தினை மறந்து அவளை அனுதாபத்துடன் பார்க்கிறேன்.

மூன்று நான்கு வருடங்கள் மிக அந்நியோன்யமாக வாழ்ந்த இளம் தம்பதிகள், அவர்கள். 'அக்கா'வை அடிக் கடி கேலிசெய்து அழவைக்கும் சம்பவங்களைக் கூடப் பரமண்ணை எனக்குச் சொல்லியிருக்கின்றாரே!

மறுநாள் இறுதிக்கிரியை அன்று சனிக்கிழமையாதலால் பாடசாலை இல்லை. பரமண்ணை வீட்டில்தான் நானும் செய்ய வேண்டியதை மற்ற வர்களுடன் சேர்ந்து கவனிக்கின்றேன்.

“அவன் செத்துப்போய்யிட்டான். இவள் பாவம் இனி செய்யப் போகிறாளோ”? கணவனை இழந்து, பூவினையும் பொட்டினையும், இன்பங்களை இழந்து பூங்கொடியாய் துவழு கின்ற திலகம் அக்காவின்மீதே எல்லோரது கண்களும் தங்கி சோகத்தினைப் பிரதிபலிக்கின்றன.

மயானத்தினை நோக்கி இறுதியாத்திரை ஆரம்பமாகின்றது. சோகம் ஆற்றாமல் அரற்றிய திலகம் அக்கா துவண்டு விழு கின்றாள். பார்த்தவர்கள் எல்லோரும் கண்களைத் துடைத்துக்கொள்ளுகின்றார்கள். எனக்கும் சோகம் நெஞ்சை அடைக்கின்றது.

“சே! இந்தக் கடவுள் இரக்கமற்றவர். பொல்லாதவர். இணைபிரியாத இந்த இளம் தம்பதிகளைப் பிரிப்பதில் இவருக்கு என்ன லாபம்? என்ன பயங்கரமான வினையாட்டு? இந்தக்

கல்நெஞ்சக் காரர்கடவுளுக்கா பூசையும், நிருவத்தியமும், பிரார்த்தனையும் செய்கின்றார்கள்? அண்ணையைப் பிரிந்து வாழ முடியாத வேதனையிலேயே அக்கா இறந்துவிட்ட போகிறுவே!”

நான் என் மனத்துக்குள் மட்டுமல்ல, என் தாயாருக்கு முன்பாகவும் இப்படி கடவுளைச் சபித்தேன்.

“டேய் தம்பி! கடவுளை நினை செய்வது கூடாதா! திலகத்தின்நிலைபரிதாபந்தான் இருந்தும் அவள் விதி அப்படியென்றால் ஆர் என்ன செய்ய முடியும். அதுக்காகக் கடவுள் செயலைப் பழிக்கலாமா? காரணமில்லாமல் ஒரு காரியம் இல்லை என்று கூறி அம்மா என்வாயை அடக்கினாள். இருந்தும் அந்தக் கடவுள் செயலை என்னால் மன்னிக்க முடியவில்லை.

மூன்று வருடங்கள் எப்படியோ சுழன்றுபோய்விட்டன. பள்ளிப்படிப்பை சீனியரோடு முடிச்சுக்கொண்டு மன்னூரில் உள்ள ஒரு சினிமாத்தியேட்டரில் மனேஜராக இருக்கும் எனது மாமாவுக்கு துணையாக வேலைபார்த்த நான் முதன் முதலாக தீபாவளிக்கு வீட்டுக்கு வந்தேன்.

தீபாவளியன்று காலையும் எனது வழக்கம், வேப்பங்குச்சியால் பல் துலக்கியபடி எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னால் உள்ள ஒழுங்கையில் நின்று கொண்டிருந்தேன்.

அப்போது ஒழுங்கையில் ஒரு ஜோடி எதிர்ப்பட்டது. புத்தாடை சரசரக்க வந்த அந்த இளம் ஜோடிகள் ஒருவர்

தோளில் ஒருவர் இடித்துப் பேசி மகிழ்ந்துகொண்டு வந்தார்கள். நான் உற்றுப் பார்த்தேன்.

அந்த இளம் பெண் திலகம் அக்காதான். அவள் கழுத்திலே தாலி. பக்கத்திலே பரமணியின் தம்பி சுந்தரலிங்கம்!

என் நினைவுகள் சுழன்றன. அன்று—திலகம் துணையிழந்த அன்றில் பறவை!

இன்று — துணைதேடிமகிழும் சிட்டுக்குருவி!

என்னைப்பார்த்து புதுமனப் பெண்ணின் பொலிவே வாடு புன்னகை பூத்த திலகம் அக்கா “தம்பி எப்ப வந்தது?” என்று மெதுவாகக் கேட்ட படியே என்னைக்கடந்து சென்று அன்று படர்ந்த துன்பத்தில் சிறு ரேகை தானும் இன்று அந்த முகத்தில் இல்லை. மகிழ்ச்சி நிரம்பிய அந்த முகத்திலே பார்த்த என் மனதிலும் திருப்தி குறைந்தது.

ஆனால் —

அன்று நான் எண்ணிய தென்ன? திலகம் அக்காவுக்கு இனி வாழ்வும் இல்லை. சந்தோஷம் இல்லை. அன்புக் கணவனின் பிரிவைத் தாங்காமல் உயிரிழக்கப் போகின்றார். இந்த இளம் தம்பதிகளைப் பிரித்த கடவுள் கல்நெஞ்சுக்காரர் பொல்லாதவர். அவருக்கு ஏன் பூஜையும் நிருவத்தியமும், பிரார்த்தனையும்?” என்று கோபித்துக் கொண்டேன்.

அந்த எண்ணம் எனது குறுகிய உலக அனுபவத்தின் பிரதிபலிப்பு என்பதனை இப்போது எண்ணி கூச்சமடைகிறேன்.

“கடவுள் பொல்லாதவர் அல்ல, நல்லவர். காரணமில்லாமல் ஒரு காரியம் இல்லை! என்று என் மனம் கூறியது.

“ஆண்டவனே! இந்தச் சிறிய வளை மன்னித்துவிடு” என என் வாய். முணுமுணுத்தது.

மொடல்

மோட்டார் தொழில் அதிபரான ஹென்றி போர்டு அவர்கள், தனது ஐம்பதாவது கல்யாணத்தை மிக விமரிசையாகக் கொண்டாடினார் அதற்காக அவரது ஊழியர்கள் வைத்த விருந்தொன்றில் கலந்து விட்டு வந்த போது, ஒரு பத்திரிகை நிருபர் கேட்டார்.

உங்கள் வெற்றிகரமான இந்தத் திருமணத்துக்கு முக்கிய காரணம் என்ன?

அதற்கான ஒழுங்கு எளிது தான். வெற்றிகரமான கார் செய்வதைப் போன்றது.

அந்த ஒழுங்கு என்ன என்று கூறுவீர்களா?

“ஒரே மொடல் பிடித்துக் கொள்வது தான்...” என்று ஹென்றி போர்டு சொல்லி விட்டு மனைவியையும் நிருபரையும் பார்த்தான்.

ஹோசிமின் கவிதைகள்

நெல்குத்தும் ஓடை

உலக்கையிடி யா ல் நெல்லும்
உற்றதுயர் கோடி
விலக்கியதும் ஆம் அரிசி
வெண்பஞ்சு போலே!

இதுபோன்று தான் மனிதர்க்கு)
இவ்வுலகில் நேரும்
பொதுவாகத் தொல்லைகளே
பொலிவு செய்யும் பாடும்

அந்திப் பொழுது

காட்டுக்குள் புள்ளினமும்
கண்ணோர் வுடன்பறந்து
கூட்டுக்குள் செலத்துடிக்கும்
குறுக்கேயல் வெறுவானில்

ஒற்றைத் தனிமேகம்
ஊர்ந்து செலக் காண்போமே
மற்றங்கோர் மலையூரில்
மங்கையவள் செஞ்சோளம்
குற்றியதும் மாவரைக்கக்
கொதிகனலும் காத்திருக்கும்

சந்திக் காலம்

மழைத்துளிகள் மேல் சொட்ட
வலிகாற்று சவுக்கடிக்க
உழைத்திடுவீர் ஓய்வுதனை
ஒருசிறிதும் இல்லாதே

பாதைகளைச் செப்பனிட்டீர்
பல்லக்கு குதிரைகளில்
பாதை செல்வோர் உம்மீது
பரிவுற்றோர் எத்தனைபேர்?

பாதை திருந்துவோர்

வன்மலையின் மேலுள்ள
வன்பாறை களின்மீது
மென்காற்றும் தன்சிறகை
மேல்தீட்டிக் கூராக்கும்
வன்குளிரும் ஈட்டியென
மாக்கினையுள் ஊடுருவும்
தொன்மைபெரு கோவிலது
தொலையிருந்து எழுப்புகிற
நன்மணியின் ஒலியிசையும்
தன்செவியில் விழுந்ததுமே
தன்நடையை முடுக்கிடுவான்
தன்வழிசெல் வழிப்போக்கன்
இந்தலூர் இளஞ்சிறுவர்
இசையெழுப்பி மிகமகிழ்வார்
சந்தியாம் இப்பொழுதில்
தம்வீட்டிற் கெருமைகளை
உந்தியவர் விரட்டுகையில்
ஒலித்திடுவார் தம்குழலில்

நான் அப்பொழுது ஒரு குட்டி எழுத்தாளன். வீரகேசரி, தினகரன், ஈழநாடு போன்ற பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் சிறுவர் பகுதிகளில், அடிக்கடி எனது சிருஷ்டிகளையல்ல பெயரைப் பார்த்து மகிழ்ந்து, வளர்ந்த காலம்.

அந்தக் காலத்தில் குட்டி எழுத்தாளனாக இருந்தாலும் நவீன இலக்கியத்திலும் நல்ல ஒரு சுவைஞன் நான். புனைகதைகளையே எடுத்து வைத்து, இது பத்திரிகை ரகக் கதை, இது சமுதாயப் பிரக்ஞையோடு சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது, இது வெறும் மன அவசங்களுக்கு உருக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று தரம் பார்க்கு மளவுக்கு அறிவு வளர்ந்திருந்தது அதனால் நவீன இலக்கியத்தில் சம்பந்தப்பட்டிருந்த

கிளையால். வெளியிடப்படும் 'சோவியத் நாட்டின் இணையாசிரியர்களில் ஒருவர் அவர். அத்தோடு 'புதுயுகத் தின் ஆசிரியர் என்பது 'கனபேருக்கு' புரியாத ஒரு விடயம்.

முற்போக்காளர் என்று சொல்லிக் கொண்டு அந்த சிந்தாந்தங்களுக்கு முரணாக அல்லது அந்த இயக்கத்தை வளர்ப்பதற்குப் பதிலாக தன்னை வளர்க்கும் தனிநபர் வழிபாட்டில் இருப்பவர்களைப் போலல்லாது அமைதியாக ஒதுங்கியிருந்து அந்தப் புனிதமான சிந்தாந்தங்களுக்காக வாழ்பவர் தான் பிரேம்ஜி அவர்கள். இவர் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்து செயலாளராக ஆருந்து ஆற்றிய பணிகள் பல. தற்பொழுது இலங்கைச் சஞ்சிகையாளர்

எழுத்துலகச் சந்திப்பு

பேட்டி: பிரேம்ஜி

சந்திப்பு: மாலி

இலக்கிய மூலவர்களையும் இலக்கியத் துணைவர்களையும் நான் தன் கு அறிந்து வைத்திருந்தேன்

திரு பிரேம்ஜியைப் பற்றியும் எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அவருக்கு என்னத் தெரியாது அவர் எழுதிய தாக்கமான பல கட்டுரைகளை 'புதுமை இலக்கியத்தில் படித்திருக்கிறேன். 'தேசாபிமானி' யின் பிரதம ஆசிரியராக இருந்து எழுதிய அரசியல் விமர்சனங்கள் இன்றும் கூட ஆழமாக என் மனதில் தைத்துமிருக்கின்றன. தற்பொழுது சோவியத் தகவல்

ஒன்றியத்தின் செயலாளர், வடபகுதி பல்கலைக் கழக ஆலோசனைக் குழுவின் செயலாளர், ஆபாச இலக்கியத் தடுப்புக் குழுவின் உறுப்பினர் போன்ற பொது நல அமைப்புக்களில் கடமை புரிகின்றார்.

அண்மையில் அவரை சந்தித்தேன். பல சர்ச்சைகளின்பின்பு இந்தப் பேட்டி தொடங்கியது.

கேள்வி:- உங்களுக்கு இலங்கை யத் துறையில் எப்படி ஆர்வம் பிறந்தது?

இலக்கியத்தில் எனக்கு ஏற்பட்ட ஆர்வம் அரசியலில் ஏற்ப

பட்ட ஆர்வத்தை அடியொற்றியே பிறந்தது. எனது சிந்தனை ஓட்டம் பின்னோக்கிப் பாய்ந்து பள்ளிப் பராயத்தை வட்டமிட்டு மொய்க்கிறது. அப்போது நான் ஏழாம் வகுப்பில் காலடியெடுத்து வைத்திருப்பேன் என்று ஞாபகம். இரண்டாவது உலக யுத்தம் நடந்து கொண்டிருந்த காலம் அது. யுத்தம் பற்றிய பரபரப்பு எங்கள் கிராமத்திலும் அலை எறிந்தது. திகிலூட்டிக் கொண்டிருந்த பத்திரிகை செய்திகள், அவற்றைப் படிப்பதற்காக சந்தித் தெருவோரங்களில் கூடும் வாசிக்கத் தெரிந்தவர்கள் தமக்குள் 'அணி' அமைத்துக் கொண்டு நடத்தும் காரசாரமான வாக்குவாதங்கள் — இவையெல்லாம் என்பிஞ்சு உள்ளத்தைச் சுண்டி இழுத்தன.

மக்கள் குலம் பயங்கர யுத்தத்தால் ஹதமாகும் செய்திகள் கேட்டு என் இளம் நெஞ்சு சாம்பியது. இந்த மனித சங்காரத்தை ஆரம்பித்த சண்டாளர்களை அது தன்னுள் சிபித்துக் கொண்டது.

அந்தக் கால வேளையில் இன்னுமொரு செய்தியும் என் நெஞ்சத்தை ஊடுருவிப்பாய ஆரம்பித்தது. இந்த நாட்டின் ஸ்மோசனத்திற்காக நடந்த விடுதலைப் போர் என் ஆத்மாவை முழுமையாக ஆட்கொண்டது. அந்த அறப்போரின் தன்னேரில்லாத தலைவர்களான மகாத்மாஜி, நேருஜி, நேதாஜி ஆகியோர் பால் நான் ஈர்க்கப்பட்டேன்.

என் ஆக்மாவில் சுடர்விட்டெரிய ஆரம்பித்த இந்த சுதந்திர தாகம் விடுதலைப்போர் பற்

றிய அறிவுத்தா கமாக விரவியது. அப்போது தமிழில் மட்டும் வாசிக்கத் தெரிந்திருந்த நான் தமிழ் நாட்டில் விடுதலைப் பொங்கெரி மூட்டிக் கொண்டிருந்த மகாகவி பாரதியிடமும், தமிழ் அறிஞர் திரு. வி. க. விடம் மானசீகமாக அடைக்கலமானேன். பின்னர் அறிஞர் சாமிநாத சர்மாவின் நூல்களும், வா.ராவின எழுத்துக்களும் என் அறிவை வியாபித்தன.

இவை இளம் தெரிந்திராத ஒரு புதிய உலகத்திற்கு — அறிவுலகத்திற்கும், இலக்கிய உலகத்திற்கும் என்னை இட்டுச் சென்றன. இவர்களின் எழுத்துக்களில் தமிழ் உயிர்ப்புப் பெற்று வீறுடன் பேராராடுவதை நான் உணர்ந்தேன். அந்தவீறு பெற்ற தமிழ் விடுதலைப்போரில் ஒரு போராயுதமாக என் கைவசப்பட வேண்டும் என்று நான் விழைந்தேன்.

பின்னர் நாட்டு விடுதலையை இலட்சியமாகப் பிரகடனப்படுத்திய சுதந்திர இளைஞர்ஸ்தாபனம் ஒன்றை எனது 14வது வயதில், 1945ல் பள்ளித் தோழர்களுடன் சேர்ந்து எங்கள் கிராமத்தில் நிறுவினேன். அதன் தலைமையின் கீழ் தடைச்சட்டத்தையும் மீறி 'வெள்ளையனே வெளியேறு' என்று சுதந்திர முழக்கமிட்டவாறு புறப்பட்ட பள்ளி மாணவர்களின் ஊர்வலம் இன்றும் என் ஜீவனுக்கு வீரர்ந்த உத்வேகத்தை பிரவகிக்கிறது.

இந்த இயக்கத்தின் தேவையை ஒட்டி மாணவர் கூட்டங்களில் உரை நிகழ்த்தினேன். பாடசாலைக் கட்டுரைகளை எழுதினேன்.

இவ்வாறு தான் தமிழை இயக்கத் தேவைக்கு ஒரு ஆயுதமாகப் பாவிக்க நான் முதன் முதலில் உணர்வு பூர்வமாக ஆரம்பித்தேன், எனது எழுத்தின் இந்த இயக்கப் பண்பு இன்றுவரை என் மீது இடையறாது ஆளுமை செலுத்துவதை நான் உணர்கிறேன்.

பின்னர், விடுதலை வேட்கை உத்வேகம் பெறவே எனது 16-வது வயதில் ஆங்கிலக் கல் லாரிப் படிப்பைத் துறந்து, நாமக்கல் கவிஞரின் அழைப்பின் மீது தமிழ் கற்கத் தமிழ் நாடு சென்றேன். ஆனால் அங்கு பாரதத்துப்பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்தால் நான் ஆட்கொள்ளப்பட்டேன். திரு. வி. க.; வா. ரா. சாமிநாதசர்மா ஆகிய எனது ஆத்மார்த்த குரு வினரோடு ஏற்பட்ட பரிச்சயம் என்னை விடுதலை இயக்க நிலையிலிருந்து புதிய சமுதாயப் போரின் பக்கம் திரும்பியது. கணினர்கள் தமிழிழை, குயிலன் ஆகிய என் உயிர்த்தோழர்களுடன் சேர்ந்து, சட்ட விரோதமாக்கப்பட்ட புரட்சிகர இயக்கத்தின் தலைமறைவுப் பத்திரிகையான 'முன்னணியை' வெளிக்கொண்டு வருவதில் பங்கு கொண்டேன். அத்துடன் கன்னிமேரி நூலகத்திலும் ஏறத்தாழ ஒரு ஆண்டு காலம் 'புதையுண்டு' கிடந்தேன். ஈழம் திரும்பியதும் 'தேசாபிமானி'யில் ஐக்கியமற்றேன். எழுத்துக்குக் கான எனது பாதை இதுதான்.

கேள்வி:- ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சியைப் பற்றி நீங்கள் எப்படி மதிப்பீடு செய்கிறீர்கள்?

இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன், வைத்திலிங்கம் ஆகிய மூத்தபெரும் எழுத்தாளர்

களால் துவக்கி வைக்கப்பட்ட ஈழத்து சிறுகதைப்பாரம்பரியம் அமரர் அ. ந. க. முருகானந்தன் வரதர் ஆகிய மறுமலர்ச்சிக் கால சிருஷ்டியாளர்களால் வளமுட்டப்பட்டு, இப்போது டொமினிக் ஜீவா முதல் வ. அ. ராசரத்தினம் வரை, டார்லி முதல் எஸ். எஸ். எம். ராமையா வரை, எஸ். அகஸ்தியர் முதல் அப்துஸ்ஸமதுவரை பல நூற்றுக்கணக்கானபடைப் பாளிகளால் செழுமை பெற்று வருகிறது. இந்த எமது இலக்கியப் பெரும்படை குறித்தும், அது உருவாக்கியுள்ள இலக்கிய பாரம்பரியம் குறித்தும் ஈழம் நியாயமான பெருமித மடையலாம். இந்தப் பரம்பரை புதிய ஆற்றலும் வீரர்ந்த படைப்பு வேகமுமுள்ள புதிய தலைமுறையினால் வலுப்படுத்தப்பட்டு வருவது நமது இலக்கியம் அதன் 'பொற்காலத்தை நோக்கி உறுதியாக முன்னேறிச் செல்கிறது என்ற நம்பிக்கையை ஊட்டுவதாக உள்ளது.

ஆரம்பத்தில் காதல் ரசத்தை பெய்த சிறுகதைகள், மத்திய தர வர்க்கத்தின் 'மார்ல்' வாழ்க்கை உபாதைகளையும் வெற்றுச்சோபனங்களையும் கதாவஸ்துக்களாகக் கொண்டு வெளிவந்த சிறுகதைகள் 1954-ம் ஆண்டில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்க ஆரம்பித்துடன் வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கும் கனமான இலக்கிய முயற்சிகளாக மரறின. மத ராஸ் பிச்சுகளின் சாயலும், மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோரலின் பகைப்புலமும் கடந்த காலநிழல்களாகக் கரைந்து, கொட்டாஞ்சேனைக் கள்ளக்கடையும் பெரியகடை வீதியும் நமது இலக்கியக் களங்களாக மாறின. சப்பாத்துத்

தைக்கும் தொழிலரளியும், உழுதுவதைத்தறுக்கும் உழவனும் நமது இலக்கியத்தின் கதாநாயகர்களாக உள்ளார்கள். இளம் வட்டக் காதல்கிள்கிள புள்ள போய், வர்க்க முரண்பாடுகளும், புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்கும் போராட்டங்களும் இலக்கியத்தின் உயிர்கோளங்களாக மாறின. ஒரு புதிய இலக்கியம் — பாட்டாளி வர்க்கத்தின் புதிய ரக இலக்கியம் நம் முன்னே ஜெனிததுக் கொண்டிருக்கிறது. இதுதான் எதிர்கால இலக்கியம். ஏனெனில் இலக்கியத்தின் எதிர்காலம் வரலாறு படைக்கும் இந்த வர்க்கத்தின் தலைவியேயோடுதான் பின்னிப்பிணைந்து சங்கமித்து நிற்கிறது.

என்றாலும் சிறுகதை இலக்கியத்தின் இன்றைய வளர்ச்சி வர்க்கப் போராட்டத்தின் சமுதாய முரண்பாடுகளின் சில தோற்றப்பாடுகளைக் கோடிகாட்டுகிறதே தவிர, வாழ்வின் முழு எதார்த்தத்தையும், வர்க்கப் போராட்டத்தின் பூரணத்தாக்கத்தையும் கூர்மையாகவும், துல்லியமாகவும், ஊடுருவிச் சென்று, வாழ்வோடு ஐக்கியமாகி, முழுமையாக வெளிப்பாடு பெற்று விட்டதாக நான் கருதவில்லை. அனுபவம், போராட்டப் பரிச்சயம் கால முதிர்ச்சி ஆகியவற்றின் பேக்கில்தான் இந்தப் பக்குவம் ஏற்பட முடியும்.

உள்ளடக்கத்திலும் அதன் கனத்திலும், சமூகப் பார்வையிலும் நமது சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் தமிழகத்தைத் தாண்டி, வங்கத்தை எட்டி நிற்கிறார்கள் என்று துணிந்து மதிப்பீடு செய்யலாம்.

கேள்வி:— இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க பொதுச் செயலாளராக பணியாற்றும் நீங்கள் ஈழத்தில் முற்போக்கு இலக்கிய, வளர்ச்சி பற்றி.....

ஈழத்துத் தமிழ்த் தேசிய இலக்கியம் முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டின் ஆளுமை வீச்சுக்குட்பட்டுத்தான் வளர்கிறது என்று நான்கருதுகிறேன். இலக்கியம் பற்றி நாங்கள் முன்வைத்த கோட்பாட்டு நிலைகளை எதிர்த்துச் சாடியவர்கள் ஏறத்தாழ எல்லோருமே (வேண்டாமானால் ஒரு சிலர் நீங்கலாக) இன்று இந்த நிலைபாடுகளுக்கே அறிவு பூர்வமாகவோ அல்லது உணர்வு நிலை வடிவிலேயே வந்துள்ளனர் என்பதை நாம் அவதானிக்காதிருக்க முடியாது. தேசிய இலக்கியம் பற்றி நாம் எழுப்பிய கோஷம், மனவாசனை பற்றி நாம் முன்வைத்த கருத்து நிலை, இலக்கியம் வாழ்வை எதார்த்தநேர்மையோடு சித்தரிப்பது குறித்து நாம் முன் நிறுத்திய தத்துவக்கோட்பாடு ஆகிய இவை அனைத்தும் இன்று நமது தேசிய இலக்கியத்தின் பொது இலட்சணங்களாகவும் அடிச்சரடாகவும் மாறியிருப்பது கண்டு நாம் பூரிப்படைகிறோம்.

இலக்கியத்தின் வர்க்கச் சார்பு நிலை என்ற எமது கருத்துருவம் இன்னமும் எல்லா எழுத்தாளர்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப் படாமலிருக்கலாம் ஆனால் புதுயுகம் ஜெனிக்கும் வரலாற்றுப் போக்கில் இதுவும் அனைத்து எழுத்தாளர்களினதும் பொதுக் கோட்பாடாக மாறியே தீரும் என நாம் நம்புகிறோம்.

நமது ஈழத்துச் சமுதாயம் சோஷலிஸத்தை நோக்கிய பாதையில், ஒரு ஜனநாயக சமுதாய மாற்றக் கட்டத்தினுள் பிரவேசித்துள்ள நிலையில் இந்த வரலாற்றுக் கடமையையும் தேவையையும் பிரதிபலிக்கும் ஜனநாயக எதார்த்த இலக்கியமே முற்போக்கு இலக்கியமாக முகிழ்ந்து நிற்கிறது என நாம் கருதுகிறோம். ஈழத்து இலக்கியத்தின் இந்த ஜனநாயக எதார்த்த வாதத்துவமும் எல்லாத் தேசப்பற்றுமிக்க, சமூகப் பிரக்ஞையுள்ள எழுத்தாளர்களினதும் பொதுத்துவமும் ஜனநாயகமாதும் எனவும் நான் நம்புகிறேன்.

கேள்வி: - ஈழத்துச் சிறுகதைகள் கனதியானவையாக இருந்தும் கூட, கலைத்துவம் குறைவாக இருக்கின்றது. என்று சில விமர்சகர்கள் குறைபட்டுக் கொள்கிறார்களே, அது பற்றி.....

அநேக ஈழத்துச் சிறுகதைகள் தரமானவையே என்ற மதிப்பீடு முற்று முழுக்கச் சரியானது என்றே நான் கருதுகிறேன். தரம் பற்றி இலக்கிய விமர்சகர்கள் பேசும் போது ஈழத்துச் சிறுகதைகளின் காதிரத்தை, கனதியைதான் மனதில் கொள்கிறார்கள். சிறுகதைகள் வாழ்க்கை முன்வைக்கும் பிரச்சினைகளை, சமூக எதார்த்தத்தை கதாவஸ்துக்களாகவும் உள்ளுறையாகவும் கொள்வதால் தான் இவற்றின் உள்ளடக்கம் இறுக்கமானதாகவும், கனமாகவும் அமைகிறது.

மக்களின் வாழ்வை, வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை, அவற்றின் பல்வேறு முரண்பாடுகள், சிக்கல்கள், நெளிவு சுளிவுகள், ஆகியவற்றை, இவற்றிற்கான

தீர்வு மார்க்கங்களை இலக்கியம் படைப்பாளி சமூகப் பிரக்ஞையோடு சித்திரிக்கவும், கோடி காட்டவும் எதார்த்தமாகவும், நேர்மையுடனும் விழையும் முனைப்பில் தான் கனதியான இலக்கிய சிருஷ்டிகள் உயிர்ப்புப் பெறுகின்றன.

முற்போக்கு இலக்கியச் சித்தாந்தத்தின் வீச்சும் தாக்கமும் இத்தகைய வலிவு பெற்று இலக்கியம் உருவாக வழி சமைத்தது.

இரண்டாவது பிரச்சினையாக கலைத்துவத்தைப் பொறுத்த வரை இது இன்னமும் விவாத நிலை வியவகாரமாகவே இருக்கிறது.

என்றாலும் இலக்கியம் உள்ளுறையில் கனதியும் வலிமையும் மிக்கதாகவும், அதே போல உருவத்தில் தேசிய வடிவமும் கலாவனப்பும் உடையதாகவும் இருப்பது இலக்கியம் பற்றிய வரையறுப்பின் முழுமையான தோர் கோட்பாட்டுச் சித்திரம் எனக் கருதுகிறேன். உயர்ந்த சிருஷ்டி உத்திகளும், கலைத்துவச் செறிவும், ஆளுமை மிக்க நடையும் கனமான கதாவஸ்துடன் முகிழும் போது தான் உன்னதமான இலக்கியம் படைப்புகள் பிறக்கின்றன.

இலக்கியம் அதன் வரலாற்றுக் கட்டை நிறைவேற்ற சமுதாயத்தை எதார்த்தமாகச் சித்திரிப்பதும், சமுதாயத் தீர்ப்புகளையும், அநீதிகளையும் எதிர்த்துப் போராடும் உழைக்கும் மக்களின் கரங்களில் போராயுதமாகத் திகழ்வதும், புது சமுதாயத்தை சிருஷ்டிக்க மக்களை செயலுக்குத் தூண்டுவதும் எவ்வளவு அதன் மீற முடியாத

தேவையும் நியதியுமோ; அதே போல அது மக்களை அடைய, மக்களைக் கவர, மக்களால் நேசிக்கப்படும் கலைத்துவம் பொதிந்ததாக இருப்பதும் மீற முடியாத தேவையும், நியதியுமாகும்.

ஆனால் இங்கு ஒரு உண்மையைக் குறிப்பிடுவது அவசியம் என்று நினைக்கிறேன். இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கம் பற்றிய கருத்துருவம் காலத்தோடு, காலத்தின் தேவையோடு மாறியுள்ளதைப் போல, உருவம் பற்றிய மதிப்பீடும் மாறியே ஆகவேண்டும். காதல் சீதம் பாட உபயோகிக்கப்படும் கனிவு நடை வர்க்கப் போராட்டத்தைச் சித்தரிக்கும் போது ரொளதிகார உத்வேகத்தைப் பெற வேண்டும், இது எழுத்தியலின் இலக்கியவியலின் தர்க்கப் பண்பாகும்.

இந்தக் கருத்து நிலையிலிருந்தே இலக்கியத்தை 'எடை' போட வேண்டும் என்று நினைக்கின்றேன்.

இவ்வாறு பார்க்கும் போது நமது எழுத்தாளர்கள் உருவ அமைதி, கதை நகர்வு, சம்பவ ஒழுங்கு, நடை ஓட்டம் ஆகியவற்றிலும் மேலும் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்றே கருதுகிறேன்.

கேள்வி:— ஈழத்தில் விமர்சனத்திறை வளர்ந்துள்ளதா?

ஈழத்து விமர்சனத்துறை படைப்பிலக்கியத்துறைகளுக்கு நிகராக வளர்ந்துள்ளது. அமரர் அ. ந. க. கலாநிதி கே. கைலாசபதி, கலாநிதி கே. சிவத்தம்பி, சில்லையூர் செல்வ

ராஜன், மஹ்ரூப் உட்பட பல பத்துக்கணக்கான தரமான விமர்சகர்களால் இத்துறை தத்துவவீச்சும், தர்க்கவியல் தாக்கமும் பெற்றுள்ளது.

இலக்கிய விமர்சனம் வெறும் கணக்கெடுப்பு, ரசமட்ட அளப்பு, நயம் கூற அல்லது இலக்கிய குதறிப்பிய்த்தல் என்ற நிலையிலிருந்து, இலக்கியத்தை மக்களின் சார்பில் இனம் கண்டு, அதன் வளர்ச்சிப் போக்குகளுக்குப் பாதை வகுத்து, எதிர்காலத் திசை அமைவைக் கோடி காட்டும் பணியை பல்விதமாக நிறைவேற்றி வருகிறது.

இலக்கிய விமர்சனம் தீட்சண்யமிக்கதாகவும், நேர்மைத்திறன் படைத்ததாகவும், அதே நேரத்தில் நேசமும் அனுதாபமும் நிறைந்ததாகவும், ஆக்கபூர்வமானதாகவும், கைகொடுத்து உதவும் பெருநோக்குப் பண்பு பெற்றதாகவும் இருப்பது அவசியம்.

இந்த குணச் சிறப்புகளின் கதியில்தான் ஈழத்து விமர்சனத்துறை வளர்கிறது என்பது தேசிய இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு நல்ல அடித்தளமாகும். என்றாலும் விமர்சனத்துறை ஒழுங்கு நியதியாகவும், இடைமுறிவின்றியும், கட்டுக்கோப்புள்ளதாகவும், வர்க்கச் சார்பு நெறியின் வயப்படும் மேலும் வளர்ச்சியடைய வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்.

கேள்வி:— ஒரு காலத்தில் மு. போ. எழுத்தாளர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்ட ஜெயகாந்தன் இன்று அரசியலில் சிண்டிகேட் பக்

கம் போனது பற்றி நீங்கள் என்ன அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கின்றீர்கள்?

நண்பர் ஜெயகாந்தனை 1958ம் ஆண்டில், தாஷ்கந்தில் நடந்த ஆசிய-ஆபிரிக்க எழுத்தாளர்களின் முதல் மகாநாட்டிலிருந்து திரும்பி சென்னை வந்தபோது, என் நீண்ட கால நண்பர் 'சரஸ்வதி' விஜயபாஸ்கரனுடன் விமானச் சேவை அலுவலகத்தில் சந்தித்தேன் அந்த முதல் சந்திப்பில், எனக்காக அவர் மதராஸ் ராக்கிட்டுரைவருடன் பொருதிய அந்த நிமிடத்திலேயே அவரைப் பற்றிய 'இழக்கார'மான மதிப்பீடுதான் என் உள்ளத்தில் விழுந்தது. சாதாரண மனிதனை நேசிப்பதாக மார்தட்டிய அவர் அந்தவாழும் சாதாரண மனிதனுடன் பண்புடனும் பரிவுடனும் நடக்கத் தெரிந்தவராக இருக்கவில்லை. தான் மூர்த்திகாரிக்கும் இயக்கத்திற்கும்தனது இலட்சியத்திற்கும் பற்றுறுதியாகவும், விசுவாசமாகவும் இருக்கும் எவனும், தனது பொது வாழ்விலும் தனி வாழ்விலும் சில நேர்மைப் பண்புகளின் நெறிக்குட்பட்டவனாக இருப்பது அவசியம். அதனால் தான் பின்னர் நண்பர் ஜெயகாந்தன் தன்னை வளர்த்த இயக்கத்திற்கும் தனது கோட்பாடுகளுக்கும் துரோகம் செய்து விட்டு, இந்திய தேசிய இயக்கத்தின் ஜனநாயகப் பாரம்பரியங்களுக்குக் குழிபறித்த சிண்டிகேட்டிற்குத் தன் ஆத்மாவை விற்ற நிகழ்வு எனக்கு

வியப்பைத் தரவில்லை? வாழ்வில் ஒரு நெறியை ஒரு தீர்மானத்தை ஒரு வரையறையைக் கைக்கொள்ளாத எந்த மனிதனும், அவன் எவ்வளவுதான் உயரிய ஆயவறிவாளனாகவும், படைப்பாற்றல்மிக்கவனாகவும் இருந்தாலும் இறுதியில் சறுக்கி விழவே செய்வான்.

இந்த நியதியின் வெளிப்பாட்டைத்தான் ஜெயகாந்தனின் விழுக்காட்டில் காணலாம்

கேள்வி:— அது சரி, ஜெயகாந்தன் இப்போது சிருஷ்டிக்கும் கதைகள் பற்றி என்ன அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கின்றீர்கள்?

ஜெயகாந்தன் சிருஷ்டிக்கும் இன்றைய கதைகளும் அவரின் இந்த விழுக்காட்டிற்கு புறம்போக்காக இருக்க முடியாது. 'சரஸ்வதி' காலத்தில் தமிழகத்தின் சாதாரண மனிதனை 'பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு எதார்த்த இலக்கியம் படைத்த ஜெயகாந்தன், இன்று வர்த்தக சஞ்சிகை முதலாளிகள் விட்டெறியும், செம்புக்காசுகளுக்காக மத்தியதர வர்க்கத்தின் மன உளைச்சல்களுக்கு இலக்கிய உருவகம் கொடுக்கும் 'பிஸனஸில்' இறுதி அடக்கம் காண்பது இந்த விழுக்காட்டிற்கு அருவருப்பான அத்தாட்சி பகர்கிறது. அற்புத ஆற்றல் மிக்க இந்தப் படைப்பாளியை மக்கள் தமது அணியிலிருந்து இழந்துவிட்டது பெரும் தூரதிருஷ்டமாகும்.

திறம் சுருட்டுப் புகையிலை,
மற்றும் சாய்ப்புச் சாமான்
களும், பலசரக்குச் சாமான்
களும், சபிக்கிள் உபகரணங்
களும் எங்களிடம்
கிடைக்கும்.

ராசா குரேசநீஸ்

50, கண்டி வீதி,
வவுனியா.

ஒருமுறை விஜயம் செய்யுங்கள்

- வொயில்
- சாரீஸ்
- சூட்டிங்ஸ்
- துவாய்கள்
- வேட்டிகள்
- பப்ளின்

மற்றும் ஆடவரும் மங்
கையரும் விரும்பும் நாக
ரீக டிசைன்களில் ஏரா
ளமான ஜவுளிகள்
உண்டு.

ராஜன் அன்ட் கோ.,
187, பஜார் வீதி,
வவுனியா.

சகல விதமான நோய்களைக்
குணப்படுத்தக்கூடிய சிறந்த
வைத்திய நிலையம். வியாதி
எதுவானாலும் 'இன்பா ஆங்
கில வைத்திய சால'க்கு விஜ
யம் செய்து வியாதியைக்
குணப்படுத்திக் கொள்ள
மாறு அன்புடன் அழைக்கின்
றோம்.

'இன்பா பார்மலி'

21, மில் ரோட்,
வவுனியா.

எங்களிடம் மிகவும் சுத்த
மாக தயாரிக்கப்படும் மரக்
கறி மாமிச உணவுகளும்,
ருசிமிக்க சிற்றுண்டி வகை
களும் எந்நேரமும் கிடைக்
கும்.

ஹோட்டல் டி பாச்சா
மில் ரோட்,
வவுனியா.

தொலைபேசி ; 591

பொ. பத்மநாதன்

விழிப்பு

மையிருட்டு. மேடும் பள்ளமுமான கிறவல் தெரு-
அவள் நிதானமாக நடந்து
கொண்டிருந்தாள். பகலிலும்,
இரவிலும் அவளுக்கு நிதானம்
கூட. தெருக்கோடியில் பிர
தான ஷேட்டுச் சந்திக்கும்
இடத்தில், மின்சார விளக்
கொன்று சேவை வைராக்கியத்
துடன் அழுதுவடிந்துகொண்
டிருந்தது.

வாயில் நிரம்பிவிட்ட வெற்
றிலை எச்சிலைத் துப்பிவிட்டு
ரேட்டில் ஏறி நடக்கத்
தொடங்கினாள் அவள். நாய
ரின் தேனீர்க் கடைக்கு முன்
னாலுள்ள பிளாட்பாரத்தில்
குளிரில் நடுங்கியபடி படுத்
திருந்த இரண்டு இளவட்டங்
களுக்க அவளைக் கண்டதும்
உற்சாகம் வந்துவிட்டது.

“ஐஞ்ச ரூபாவடா” என்று
கிககிசுத்தான் ஒருவன். மற்ற
வன் எழுந்திருந்து பாடத்
தொடங்கிவிட்டான். “சம்
மதமா, குட்டி! சம்மதமா?”
அவள் அலட்சியமாகத் “தூ”
என்று அவன் முகத்தில் துப்
பினால்போல துப்பிவிட்டு நடந்
தாள்.

இது அவளுக்குத் தினசரிப்
பழக்கம். இப்படியான ‘அற்ப’
விஷயங்களை அவள் லட்சியம்
செய்வதில்லை.

போதையோடு தள்ளாடிய
படி எதிர்ப்புறமிருந்து வந்து
கொண்டிருந்த ஒருவன் அவளைக்
கண்டதும் நின்று இளித்தான்.
சோடாவோடு கலந்து அவன்
குடித்துவிட்டு வந்த ஸ்பிறிட்
டின் நாற்றம் வயிற்றைக்குமட்
டியது. அவளுக்கு இது சகஜம்.

“என்ன பெரியையா! வீட்டுக்குப் போறியா?” கௌரவமான முறைகளைச் சொல்லித் தான் எல்லோரையும் அழைப்பாள் அவள். அவள் காணியேறிய பற்களைக் காட்டி அசட்டுத்தனமாகச் சிரித்தபடி உடம்பை வளைத்தாள்.

“குட்டி! இண்டைக்குக் காசே அடிப்படலலை,”

“காசிருந்தாலும் இண்டைக்கு என்னுடைய முடியாது பெரியையா” அவள் மேலே நடக்கத் தொடங்கினாள்.

“இதுக்குக் கூடக் கிராக்கி பண்ணுள்ளே?” ..... என்று தொடர்ந்து கீழ்த்தரமாக எதையோ சொல்லித் தனக்குள் திட்டினாள் அவள்.

அவளுடைய பெயர் பொன்னியென்று அவளுக்குத் தான் தெரியும். அவளைத் தெரிந்த ஆண்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பெயர் சொல்லுவார்கள். “ஐஞ்ச ரூபா! குட்டி! பொண்ணு” எல்லாவற்றிலும் ஐஞ்ச ரூபாதான் பிரசித்தம் ஐந்து ரூபா விஷயத்தில் அவள் மிகவும் கண்டிப்புக்காரி. அதில் ஐந்து சதம் சூறையாடலும் முகத்தில் வீசிவிட்டுப் போய்விடுவாள்.

உறவென்று சொல்லிக் கொள்ள அவளுக்கு ஒருவருமேயில்லை. அவள் அம்மாவென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த கிழவி ஏதோ ஒரு குப்பைத் தொட்டிக்குள் அவளைக் கண்டெடுத்ததாகக் கோபம் வரும்போதெல்லாம் சொல்லி அவளைத் திட்டிடுவாள். இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு அவளும் இறந்து விட்டாள்.

சிறந்தனை செய்வதற்குப் பொன்னிக்கு நேரம் கிடைப்பதில்லை. பகல் நேரங்களில் ஆந்தைபோல் உறங்கிக்கொண்டிருப்பாள். இரவு பூராவும் அலைச்சல்தான், மாதத்துக்கு கொருதடவை கட்டாயமாக ஓய்வெடுத்துக் கொள்ள வேண்டி வரும்போதுதான் அவளுக்கு யோசனைகள் வரும். கணவன் பிள்ளைகள் ... குடும்பமென்று பெருமூச்சு விடுவளவுக்குக் கவலைப்பட்டிக் கொள்வாள். நாலாம் நாள் தலை முழுகியதும் இந்தக் கவலைகளை எல்லாம் அவளுக்கு மறந்து விடும்.

“ஆரம்மா அது! இந்த நேரத்திலே?” நாற்சந்தி கூடுமிடத்தில் ஒரு புறமிருந்துவந்த இரண்டு பொலிஸ்காரர்களில் ஒருவர் பொன்னியைக் கண்டுவிட்டு அதட்டியபடி வேகமாக வந்தார். அவள் கலவரப்படாமல் நின்று திரும்பிப் பார்த்தாள், தெரு விளக்கின் மங்கிய ஒளியின் அவள் முதுகுச்சதை முறுகிச் சட்டையை மீறிக்கொண்டு வெளியே தெரிந்தது. “நீதானா?” பொலிஸ்காரர் இருவரும் அவளைத் தெரிந்துகொண்டு விஷமத்தோடு சிரித்தபடி அருகே வந்தார்கள்.

“புறப்பட்டாச்சா?” முதல் பொலிஸ்காரர் இடக்காகக் கேட்டபோது இரைந்தபடி சிரித்தாள் அவள். “என்ன சிரிக்கிறாய்?” என்று குண்டாந்தடியை ஆட்டியபடி கடுகடுத்தார் மற்றவர். அவள் நடுங்கிவிடவில்லை. இது என்ன புது அனுபவமா அவளுக்கு?

“நான் என் புருஷன்கிட்டப் போறேன் பொலிசாயா?” என்றாள் மேலும் அதிகமான குழை

வோடு. மகா பெரியதொரு
அதிசயத்தைக் கேட்டவர்
போல் அவனை வியப்போடு
பார்த்தார் அவர்.

“ஆரடா அவன்? எத்தனை
நாளா?” அவள் பதில் சொல்ல
வெட்கப்பட்டு வது போல்
நெளிந்தபடி தலையைக் குனிந்து
கொண்டாள்.

“சரி...சரி...போய்த் தொலை
நீங்களென்ன திருந்தப்போறி
யளா?” அவள் பெரிதாக ஒரு
போடு போட்டுவிட்டு விறுவிறு
வென்று நடக்கத் தொடங்கி
னாள். முதல் பொலிஸ்காரர்
மற்றவரிடம் எதையோ சொல்
லிவிட்டுச் சிரித்தார். அவரும்
சிரித்தார் அதைக் கேட்டபடி
அலட்சியமாக நடந்தாள்
அவள்.

அவள் சொன்னது பொய்
தான். ஆனால் சிறிதளவு உண்
மையும் அதில் கலந்திருந்தது.
அவள் அப்போது தேடிப்
போகிற முத்தையன் அவளு
டைய தாலி கட்டிய புருஷ
னல்ல. ஆனால் புருஷனைப்போல
அவர்களுக்குள் ஒரு விசித்திர
மான உறவு. அவன் ஒரு
வனுக்கு மட்டுந்தான் ஐந்து
ரூபாக் கட்டுப்பாடு இல்லை.
பரம இரகசியமான உண்மை
இது. அவனைப் பொறுத்த
வரையில் அவன் மிகவும் அரு
மையானவன். அவனைவிட
அவன் எட்டு வயதுப் பையன்
மாணிக்கம் அருமையானவன்.

ஐந்து மாதங்களுக்கு முன்
ஒருநாள் ஒரு ஐந்து ரூபாவும்
கிடைக்காமல் அவள் அலைந்து
கொண்டிருந்தபோதுதான்முத்
தையனைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு
அவளுக்குக் கிடைத்தது. கண்
னுடைய வீட்டுக்கு முன்னாலி

ருந்த கல்லொன்றிலிருந்து பீடி
பற்றவைத்துக் கொண்டிருந்
தான் அவன். அன்றைக்கு நல்ல
நிலவு. வாட்டசாட்டமான
அவன் உடல் நிலவொளியில்
பளபளப்பதுபோல் இருந்தது.
அவன் நடையைத் தளத்திய
படி அவனைப் பார்த்தாள்.
அவன் அவளையே கவனமாகப்
பார்த்துக் கொண்டிருந்தானே
யல்லாது அவன் எதிர்பார்த்த
சைகை ஒன்றையும் காட்ட
வில்லை. அவளுக்குப் போக
மனம் வரவில்லை நின்று அவன்
புரிந்துகொள்கிறமாதிரி அவ
னைப் பார்த்தாள். அவன்
உதட்டைப் பிதுக்கிக்கொண்டு
எழுந்தான்.

“என்கிட்டக் காசில்லை.”
ஏமாற்றத்தோடு அவள் நடையி
யைக் கட்டினாள். ஆனால் மன
தில் ஏதோ ஒரு குறுகுறுப்பு.
நின்று திரும்பிப்பார்த்தாள்.
அவனுடைய முறுக்கேறிய உட
லின் அழகு அவளைத் தயங்க
வைத்தது. மெல்ல அவளருகே
வந்தாள். அவன் விழுங்கிவிடு
வதுபோல் பார்த்துக்கொண்டு
நின்றான்.

“நானைக்குத் தாறியா? ஐந்து
ரூபா...”

“அம்மாமியோவ்!” என்று
வாயைப் பிளந்தான் அவன்.
“ஐஞ்ச ரூபாவா? அதை முழு
சாச் சேர்க்கவே எனக்கு ஒரு
கிழமை பிடிக்குமே? உம்...“அவ
னுக்கு அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை
நழுவவிடவும் மனமில்லை”
வாற சனிக்கிழமை வரையும்
“பொறுப்பியா;” என்றான்.
அவள் தலையாட்டினாள்.

அடுத்த சனிக்கிழமை அவள்
வந்தபோது அவன் ஐந்து ரூபா
வோடு ஆயத்தமாக நின்றான்.

“இண்டைக்குக் காசிருக்கா?”
அவன் உதட்டைப் பிதுக்கினான்

“இல்லை” அவள் அவனை ஏற
இறங்கப் பார்த்து விட்டு
எனக்கு இந்தக் காசு வேண்டாம்
நீயே வைச்சுக்கொள்
என்றான் மெல்லிய குரலில்.
“ஏன்?”

“உன் டைட்டைக் காசு
வாங்க எனக்கு விருப்பமில்லை”
அவனுக்கு வியப்பினால்
வாயடைத்துவிட்டது.

“வீட்டிலே வேறே ஆர் இருக்கி
னம்” அவனைப் பற்றித்
தெரிந்துகொள்ளும் ஆவலோடு
விசாரித்தாள் அவள்.

“என்றை மேன்தான் இருக்கி
றான் எட்டு வயசு”

“பெண்சாதி இல்லையா?”
அவள் முகத்தைத் திருப்பிக்
கொண்டு மெல்லச் சொன்னாள்
“அவள் வேறொருவனோடே
போட்டாள்.” அவளுக்கு மன
துக்குள் “இனம்புரியாத நிம்
மதியாக இருந்தது.

“ஊரை விட்டே ஓடிவிட்
டாளா?” என்றாள்.

“இல்லையெல்லே கிட்டத்தான்
இருக்கிறாள், அவன் என்றை
சினேகிதன் தான். இங்கை அடிக்கடி
வருவான். இரண்டு பேருக்கு
ம்தொடுப்பாய்ப்போச்சு
ஒருநாள் ஊரையே கண்டி
ட்டான்”.

“நீ என்ன செய்தாய்?”
என்று குறுக்கிட்டுக் கேட்டாள்
அவன். அலட்சியமாக இரண்டு
கைகளையும் தேய்த்துக்கொண்ட
தான்.

“ஓவ்வொரு வெட்டா
இரண்டு பேரையும் வெட்டிப்
போட வேணுமென்றுதான்
பிடிச்சுக் கட்டிப்போட்டன்.
பிறகுதான் யோசிச்சுப் பார்த்
தான். என்னை அவளுக்குப் பிடிக்கே
ல்லை. பிடிச்சவனோடே
வாழ்ந்து கொள்ளட்டே
னென்று இரண்டு பேரையும்
அவிட்டு ஒடுங்கோ வெண்டு
கலைச்சுப்போட்டான்.”

“நீ ரெம்ப நல்லவன்” என்று
வியப்போடு அவனைப் பாராட்
டினாள் அவள். அவள் மதிப்பில்
அவன் மிகவும் உயர்ந்து நின்று
னான்.

சட்டென்று எதையோ கவ
னித்து விட்டு “உஷ்! சத்தம்
போடதை” என்று கிசுகிசுத்த
படி அவள் வாயைப் பொத்தி
னாள் அவன். வீட்டுக்குள்ளி
ருந்து ஏதோ ஓசை கேட்டது.
அவன் மெல்லத் தென்னோலைப்
படலைக்கு மேலால் உள்ளே
பார்த்தான். அவளும் பார்த்
தாள். அவனுடைய மகன் தூக்
கத்தில் ஏதோ பிதற்றிய
புரண்டு படுத்துக்கொண்டிருந்
தான். அவன் அவள் கையைப்
பிடித்து ஒதுக்குப்புறமாக
அழைத்துக்கொண்டு வந்தான்.

“உன்றை மேனுக்கு என்ன
பேர்” என்றாள் அவள் ஆவ
லோடு.

“மாணிக்கம்”

“ரெம்ப அழகாக இருக்கி
றானே, உன்னைப்போல” அவன்
பெருமையோடு புன்னகை
செய்தான்.

“அழகு மட்டுமா? படிப்பிலே
யும் மகா வீரன். இதுக்குள்ளே
முண்டாங்கிளாஸ் படிக்கிறான்”

“அடா!” அவள் வியப்போடு வாயைப் பிளந்தாள்.

“அம்மாட்டைப் போறதில் லையா?” பெருமை அதிகமாக “என்னை பிள்ளை அவன்” என்று நெஞ்சில் தட்டிக் காட்டினான் அவன்.

“எத்தனை நாளோ அவன் வழியிலே கண்டிட்டுக் கெஞ்சினோம். அவன் போகல்லை ஒரு நாளைக்கு அவளின்னை பல்லை உடைக்கப் போறேன். வேண்டாம் வேண்டாமென்ற டிற பிள்ளையை ஏன் கரைச்சல் படுத்துவான்” அவளுக்கு அதை எதிர்த்து ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லை. செல்லு வதற்கு அவள் தாய்மை உணர்ச்சியை அறிந்து கொள்ளவில்லை

மறுநாளுக்கு மறு நாள் ஏதோ ஒரு தேவையாக அவள் கடைத்தெருவுக்கு வந்திருந்த போது அவளும் மாணிக்கத் தோடு வந்திருந்தான். முதல் நாள் கிடைத்த இரண்டு ஐந்து ரூபா நோட்டுக்கள் அவளிடமிருந்தன. மாணிக்கத்துக்குச் சைக நிறையத் தின்பண்டங்கள் வாங்கிக் கொடுத்து விட்டாள்.

அதன் பின் அவள் முத்தையனிடம் வரும்போதெல்லாம் மாணிக்கத்தையும் ஒரு தடவை எட்டிப் பார்த்துக்கொள்வாள். கையில் காசு கூடுதலாக இருந்தால் அவனுக்கு ஏதாவது வாங்கிக் கொடுக்கும்படி முத்தையனிடம் கொடுப்பான்.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவள் போக்கு மாறிக்கொண்டிருந்தது. வாரத்தில் ஒரு தடவை வருபவள் இரண்டு நாட்கள் வரத் தொடங்கினாள்

பிறகு மூன்று நாட்கள் அதன் பின் அதுவே வழக்கமாகி விட்டது.

ஒரு வாரத்தில் நாலு நாட்கள் உழைப்பு. அதுவும் ‘வயிற் காக’ என்று சொல்லுமளவுக்கு அவளுக்கு அதில் அலுப்பேற்பட்டு விட்டது. இரண்டு நாட்களுக்குமுன் கடைசியாக முத்தையனைச் சந்திக்க வந்த போதும் அதைத்தான் அவனிடம் சொன்னாள்.

“எனக்கு எல்லாமே வெறுத்துப்போச்சு. என்ன வாழ்க்கையோ இது? ஒவ்வொருத்தியும் குழந்தை குட்டியெண்டு என்னமாதிரி வாழுகிறார்கள் நான் அநியாயமாய் போட்டன்...” அவள் குரலடைக்க ஒரு விழுடி நிறுத்திவிட்டுப் பிறகு சொன்னாள். “உண்மையைச் சொன்னால் இங்கைவாற போது மட்டுந்தான் நான் ஒரு பெண்ணாகவே இருக்கிறமாதிரித் தெரியுது. மனசுக்கும் சந்தோஷமாக் கிடக்கு” “அப்ப இங்கையே இருந்திடன்” அவன் சிரித்துக்கொண்டே கேட்டபோது அவள் ஆவலோடு அவன் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டாள்.

“உண்மையாச் சொல்லியா? நான் வந்திட்டா?”

“இங்கை மட்டும் இருந்திட உன்னால் முடியுமா?” அவன் சாதாரணமாகத்தான் கேட்டான் அவளுக்குப் பளிர்ண்டு ஒங்கி முகத்தில் அறைந்தது போலிருந்தது. பிறகு அதைப் பற்றி அவனோடு அவள்கதைக்க வில்லை...

ரேட்டில் படுத்திருந்தசொறி நாயொன்று அவளை அடிக்கடி

கண்ட பழக்கத்தில் முனங்கித்
கொண்டு வாலே ஆட்டியது.
எச்சிலோடு வெற்றிலைக் குதப்
பலையும் சேர்த்துத் துப்பிவிட்டு
சேலைத் தலைப்பால் முகத்தைத்
துடைத்துக் கொண்டாள்.
இடுப்பில் சொருகியிருந்த கட
தாசிச் சுருளிலிருந்த பவுடரை
எடுத்து முகத்திலும் கழுத்தின்
பின்புறத்திலும் போட்டாள்.
இன்னும் கூப்பிடு தூரந்தான்
முத்தையன் அவளுக்காகக்
காத்திருப்பான்.

வீட்டுருகே வந்தபோது அவ
ளுடைய ஆவல் மழுங்கிவிட்
டது. அவனைக் காணும். சுற்று
முற்றும் பார்த்துவிட்டு மெல்ல
படலைக்கு மேலால் வீட்
டுக்குள் எட்டிப் பார்த்தாள்.
அவளுக்குப் பகீரென்றது-
பெறும் தரையில் சுருண்டு
படுத்திருந்தான் மாணிக்கம்-
அவனருகே கண்ணடியில்லாத
குப்பி விளக்கொன்று எரிந்து
கொண்டிருந்தது. தூக்கத்தில்
அவன் சிறிது புரண்டாலும்
விளக்கு அவன்மேல் கவிழ்ந்து
விடும். அவசர அவசரமாக
உள்ளே வந்து விளக்கைடுத்து
ஒரு புறமாக வைத்ததன்பின்
தான் அவள் பதட்டம் குறைந்
தது. மெல்ல அவனைத் தட்டி
எழுப்பினாள். கண்களைக் கசக்
கிக்கொண்டே எழுந்தவன்
அவனைப் பார்த்ததும் அழத்
தொடங்கிவிட்டான். பதட்
டத்தோடு அவன் முகத்தைப்
பற்று நிமிர்த்தினாள் அவள்-

“என்னடா ராசா! ஏன்
அழுகிறாய்? ஐயா எங்கை”?
அவன் பெரிதாக விம்மி
வெடித்தான்.

“ஐயாவை ஐயாவைப்
பொலிசு கொண்டு போட்டுது
அவளுக்குப் பகீரென்றது.

“என்னடா சொல்லும். ஏன்
பொலிசு கொண்டுபோச்சுது?”
அவன் அழுதழுது சொன்னான்

“பள்ளிக்கூடத்தாலே நான்
வரேக்கை அம்மா வந்துஎன்னை
வரச் சொல்லிக் கேட்டான்.
நான் மாட்டெண்ணெய் வர
அவள் விடேல்லை அப்ப ஐயா
வந்திட்டார் அந்த அம்மா
வோடை இருக்கிறானே?.....அவ
னும் வந்திட்டான். ஐயா அம்
மாவுக்கும் அடிச்ச அவனுக்கும்
அடி அடியெண்டு இரத்தம்வர
அடிச்சுப்போட்டார்...” அவ
ளுக்கு உண்மை விளங்கிவிட்
டது. நெஞ்சைப் பதைக்கச்
செய்யும் உணர்ச்சியோடு
கூரையை வெறிக்கப்பார்த்
தாள்.

அவன் அவள் கையொன்
றைப்பிடித்து உலுக்கினான்.

“எனக்குப் பசிக்குது”. அவ
ளுக்குக் கண்கள் கலங்கிவிட்
டன. அவனைப் பரிவோடு
அணைத்தபடி அவன் கண்களைத்
துடைத்தாள்.

“ஏன்டா ராசா! இங்கை
தான் ஐயாவும் இல்லை. சாப்
பாடும் இல்லை, அம்மாட்டை
போகாதையன்”.

“நான் அவ ளெ ட்டைப்
போகமாட்டன்” என்றான்
அவன் வெடுக்கென்று. அவன்
குரலில் கோபம் தெரிந்தது.
“ஏன்டா?”

“அவள் கெட்டவள்.” அவள்
ஆதிர்ந்துபோனாள். சிறிது
நேரத்துக்கு அவளால்
போகவேமுடியவில்லை “ஆரடா
உனக்குச் சொன்னது” என்
றான் தடுமாற்றத்தோடு

“எல்லாருந்தான் சொல்லுகி
னம்” என்களை விட்டிட்டு
அவனோடை ஓடிவளக் கெட்
டவள்தானே?” ஓங்கி நெஞ்
சில் அறைந்து. அவனோடைய
பலவீனத்தையே சுட்டிக்காட்
டிவிட்டதுபோல் விதிர்விதிர்
துப்போய் நின்றான் அவள்.
அந்த எட்டுவயதுப் பையன்
முன்னால் ஒரு அற்புமுவாகி
விட்டதுபோல் அவள் உடல்
கனிக் குறுகியது. அவனை ஏறிட்
டுப் பார்க்க முடியாமல் தலை
யைக் குனிந்துகொண்டான்.

அவன் அவள் முகத்தைப்
பற்றி நிமிர்ந்தினான்.
“எனக்கு நல்லாப் பசிக்குது”
உதடுகள் துடிக்க அவனை இறுக
அணைத்துக்கொண்டு கேட்டான்
அவன் “என்னோடை நீ
வாறியா ராசா. ஐயா வரும்

வரைக்கும். நான் உன்னைப்
அம்மாவா இருந்து பாக்கி
றன்” சுவன் தயக்கமெதுவும்
இல்லாமல் வேகமாகத்
தலையை ஆட்டினான்.

“ஓ...” ஆனந்த மிகுதியால்
அவள் திணறிப் போனான்.
பொலபொலவென்று கண்
ணீர் உதிர சிறு குழந்தை
போல் அவனை வாரி அணைத்
துக்கொண்டான்.

“வாடா என் ராசா.”

அவனைத் தெரிந்த எல்லோ
ருக்குமே மறுநாள் காலையில்
பெரியதொரு வியப்புக் காத்
திருந்தது. கூலிவேலைக்குப்
போரும் பெண்கள் சிலரோடு
அவரும் வேலைகுப் போய்க்
கொண்டிருந்தார்கள்.

அம்பலம்

(56-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பிரதிகள் கிடைப்பதில்லை. என்
கனிடம் நல்ல தயாரிப்பாளர்கள்
இருக்கின்றார்கள்.

வானோலி நாடகம் சம்பந்த
மாக நாடகங்கள் புதிய மாற்றத்
தகளை கொண்டுவந்துவந்திருக்கிறோம்.
நல்ல பிரதிகள் தேடுவதற்காக,
ஒரு நாடகப் போட்டி வைத்
திருக்கின்றோம். பல திறமை
வாய்ந்த தடி கர்களை தேர்ந்
தெடுப்பதற்கு ஒரு நேர்முகப்
பரீட்சை மிக விரைவில் வைக்
கத் தீர்மானித்திருக்கின்றோம்.
200 பேருக்குக் கிட்டத்தட்ட

விண்ணப்பித் திருக்கின்றார்கள்.
நாடகப்பிரதி எப்படி எழுதுவது
என்பதற்கான ஒரு பயிற்சசி
வகுப்பு வைக்கலாம் சேர்ந்து
இதற்கு பத்துக்கு மேற்பட்ட
எழுத்தாளர்கள் ஹிபரப்புக்
கூட்டுத்தாபனத்துக்குவிண்ணப்
பிக்க வேண்டும். பல புதிய நடி
கர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் அளிப்
பதற்காக. ஒரு இழங்கு முறை
வகுத்திருக்கின்றோம். அடிக்கடி
ஒரே வேலை கேட்பது என்ற
குறை இதுதான் நீங்கிவிடுக்கும்
என்று நினைக்கின்றோம்.

— சோவள்ளு

கடல் கடந்த தமிழர்கள் வரலாற்றிலே ஒரு ஏடு

எம். ஏ. கிலார்

தமிழர்கள் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் முன்பின் மலையம் (மலாயா) கடாரம் (கெடா) சிங்கப்பூர் (சிங்கப்பூர்) ஜாவகம் (இந்தோனேசியா) கம்போசம் (கம்போடியா) போன்ற நாடுகளோடு வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள்.

இதற்கு ஆதாரமாக குவால செலின் என்னும் கிராமத்தில் 6 வது நூற்றாண்டில் எழுதப்பெற்ற கல்வெட்டுகளும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

லியோங்கல் நாலிலுள்ள கோயிலில் உள்ள சிலபெருமான் திருமால் படிமங்கள் தென் இந்திய சிற்பமுறையில் செய்யப்பட்டவைகளாய்த் தெரிகின்றன. இங்குள்ள கட்டிடங்கள் சில பல்லவ சிற்ப முறைகளை தழுவி யதாக உள்ளதாகவும் தெரிகிறது. மாலாயாவின் மேற்குகடற்கரை ஓரத்திலுள்ள தாகூபா என்னும் இடத்தில் கி. பி. 826-850) வது நூற்றாண்டில் சேர்ந்த தமிழ் கல்வெட்டு ஒன்று கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. அது பல்லவர்களின் வரலாற்றில் விடுபட்டுப் போன பகுதிகளைப் பூர்த்தி செய்வதாக இருக்கிறது என்று வரலாற்று நிபுணர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

இதன் அருகேயுள்ள ஒரு இடத்தில் உயர்ந்த ஆடை அணிகலன்கள் பூண்ட திருமால் தம் இருமனைவியர்கள் சகிதம் காட்சி அளிக்கும் படிமம் ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தென்னிந்தியச் சிற்பிகளின் கைத்திறமையும் எடுத்துக் காட்டும் சிறப்புடையதாக இருக்கிறது. மேலும் அக்கல் வெட்டுகளால் திருமாலின் கோயிலையும் திரு உருவங்களையும் "அவனி நாரணம்" என்ற திருக்குளம் அமைக்கப்பட்ட விவரங்களை நன்கு தெரிந்துக் கொள்ள முடிகின்றது. மூன்றாம் நந்திவர்மன் (கி. பி. 826-850) பெயரால் நாங்கூர் தலைவர் ஒருவர் இதை நிர்மாணித்ததாகவும் இந்த கல்வெட்டுகள் மூலம் அங்கு மணிக்கிரமாம் சேனாமுகம் என்ற இரு இடங்களில் தென்னிந்திய வணிகர்கள் செல்வச் சிறப்போடு இருந்ததாகவும் அவர்களிடம் இந்தக் கோயில்களின் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டதாகவும் தெரிகிறது. பல்லவர்கள் காலத்தில் 9-ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழர்கள் கடந்து வெள்ளையர்களைப்போல் வணிகம் செய்ததோடு அரசியல் ஆதிக்கத்தையும் பெற்றிருந்தார்கள் என்பது நன்கு புலனாகிறது.

மலைய நாட்டுவரலாற்றிலே கலை நுழையிலும் வணிகத்துறையிலும் தமிழன் பெரும் பங்கு கொண்டான் என்பதற்கு சான்றாக மலையமொழியில் காணப்படும் எண்ணற்ற தமிழ் சொற்களே போதிய சான்றாகும் தமிழன் நாகரீகம் அங்கு பாவியது சுமார் 3200 ஆண்டுகளுக்கு மேல் இருக்கும் என்று ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் மதிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

முதல் முதலில் காலடி வைத்த தமிழன் பூஜாங் ஆற்றில் அருகில் அழகிய நகரை நிர்மாணித்தான். கடவுள் பக்திகொண்டதமிழன் அழகிய நீராழி மண்டபத்தையும் அதற்கு அழகிய படிக்கட்டுகளை கட்டி ஒரு சிறு குளத்தை யும் உண்டு பண்ணினான். நாளடைவில் இந்நகரம் விரிவடைந்து "இலங்கசோகம்" என்று அழைக்கப்பட்டது. சீனர்கள் லிங்யா—சென்கியா—என அழைத்துவந்தார்கள் இவ்வாறு புதிய நகரை நிர்மாணித்து தமிழர்கள் பெர்ஸிஸ்—கெடா என்ற இடங்களிலும் குடியேறினார்கள். இப்படிப் பல இடங்களிலும் பரவிய தமிழர்கள் தங்கள் நாகரீகத்தையும் கலையையும் பேணிக்காப்பதில் கொஞ்சமும் பின்னடையவில்லை. உயர் குடிமக்களாய் விளங்கி வந்தார்கள்.

சிங்கப்பூர், மலாய் நாட்டிலுள்ள ஒரு தீவு அங்கும் குடியேறிய தமிழர்கள் சிங்கப்பூர், என்று பெயரிட்டு வாழ்ந்துவந்தார்கள். கி. பி. 1601-ல் தான் சிங்கப்பூர் சிங்கப்பூர் ஆகியது. இந்த இரண்டு பெயர்களும் தமிழ் நாட்டிலுள்ள பெயர்களை ஒத்

ததாக இருக்கிறது உதாரணமாக விழுப்புரம், எட்டையபுரம், நாரணம்மாபுரம் சிங்கப்பூர், திருப்பூர் இலுப்பூர், ஆம்பூர், என்ற தமிழ் நாட்டில் உள்ள பெயர்கள் இதற்கு ஆதாரமாக சிலப்பதிகாரம்.

"சிங்காவண்புகழ்ச்சிங்கப்பூரத்து" என்று கூறுகிறது.

சிங்கப்பூரில் செல்வசெருக்கோடு வாழ்ந்த தமிழர்களை அங்கு தங்களுடைய வணிகத்தைப் பெருக்கி தமிழ் நாட்டோடு கடல் வணிகம் செய்து வந்தார்கள்.

கடாரத்தில் (மலேயாவில் உள்ள கெடா) தமிழர்களுடைய குடியேற்றம் ஆரம்பித்ததும் கடாரமன்னன் குளாமணிவர்மன்—சோழமன்னர்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு அடிக்கடி தமிழ்நாட்டுக்கு விஜயம் செய்துவந்தான் குளாமணிவர்மன் நாகப்பட்டினத்தில் ஒரு பெளத்த கோயில் கட்டவேண்டுமென ஆசைப்பட்டான். சோழமன் அதற்கு அனுமதியும் கொடுத்து அதற்கு ஆணைக் கலம் என்ற ஊரில் பெரிய வருவாயையும் மானியமாக அளித்தான். ஆனால் குளாமணிவர்மன் காலத்தில் கோயில் வேலைகள் முடிவடையாமல் அவன் மகன் விசயோத்துங்கவர்மன் காலத்தில் அக்கோயிலை கட்டிமுடித்தான். இப்படி நெருங்கிய நேசத்தோடுமிருந்த இரண்டு நாடுகளுக்கும் இடையில் ஒரு பிணக்கு ஏற்பட்டு போரிட கொண்டு போய் விட்டது. இராசேந்திர சோழன் தன் கடற்ப்படையோடு கெடா

ரத்தின் மீது படை எடுத்து
கி.பி. 1025 தாம் ஆண்டில்
கடாரப்படைபை. வீழ்த்தி
வெற்றிக்கொடி நாட்டினான்.

“கங்கா நதியும் கடாரமும்
கைக்கொண்டு” என்று சோழ
மன்னர்களுடைய புசழைபாடி
யிருக்கிறார்கள் புலவர்கள்.

சாவத்திற்கு ஆயிரம் ஆண்டு
களுக்கு பின்னர் தமிழர்கள்
வணிகத்திற்காக அங்கு சென்
றார்கள். அந்த நாட்டிலே
குடியேறிய அவர்கள் அரசியல்
ஆதிக்கத்தையும் பெருக்கிக்
கொண்டார்கள். அதனால்
அங்கு தமிழர்களுடைய கலை
களும் சமயமும் வெகுவாகப்
பரவின. அங்கு வாழ்ந்த தமிழ்
மக்கள் ஜாவக மக்களோடு
கலந்து அங்கு நிலைத்து விட்
டார்கள். அவர்கள் அந்நாட்
டைச் சுரண்டிவாழும் அன்னி
யர்களைப்போல் வாழவில்லை
ஜாவகத்தையே தன் தாய்
நாடாக கருதி வாழ்ந்து வந்
தார்கள்.

சீனவழிப் போக்கன் பாஹி
யான் தாம் கி.பி. 1414 ம்
ஆண்டில் சாவக நாட்டை
ஆடைந்த பொழுது அங்கு
பௌத்தவ மதம் அழிந்து
போய்விட்டதென்றும் பிராம
ணமதம் உயர்ந்த நிலையில்
இருந்தாகவும் குறிப்பிடுகி
றான். இவன் குறிப்பிடும் பிரா
ணமதம் சைவம், வைணவம்
ஆகிய மதங்களைத்தான் கி.பி.
760 ம் ஆண்டில் தீட்டப்
பட்ட ஒருகல் வெட்டின்
மூலம் அங்கு தமிழகத்தைப்
போல் அகன் தியருக்குக்
கோவில் எடுக்கப்பட்டு உரு
வச் சிலையும் நாட்டப்பட்டது
என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கி
றது. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு

வரை அங்கு நிறுவிய புத்த
கோவில்கள் எல்லாம் மரத்
தால் ஆனவை. தமிழர் நாக
ரீகம் அங்குபரவியபின் செங்க
லினால் கட்டப்பட்ட கோவில்
களும், கல்வினால் கட்டப்
பட்ட கோயில்களும் எழும்
பின் என குறிப்பிடுகிறார் அறி
ஞர் அ. இராகவன்.

பொராக் என்ற பகுதியில்
வாழும் மக்கள் இன்னும்
திராவிடக் குடும்பப் பெயர்க
ளால் அழைக்கப்பட்டு வருகி
றார்கள். இதைப்பற்றி இரு
ஆர். டி. பானர்ஜி எழுதிய
நூலில் இன்னும் ஜாவாவில்
உள்ள பாடகால் என்ற
இனத்தவர்களிடையே திரா
விட குடும்பப் பெயர்கள்
காணப்படுகின்றன; பழங்கால
இந்தியகுடியேற்ற நாடாகிய
சுமத்ராவில் நீண்ட காலமாக
வாழ்ந்து வரும் கொன் என்
னும் இனத்தவர்கள் திராவிட
மூலத்தை உடையவர்களாய்
இருக்கின்றனர். இவர்கள் கட்
ம்போடியாவின் பழங்குடி க
ளோடு கலந்து நீண்டகாலத்
திற்கு முன்பே பலம் வாய்ந்த
அரசாட்சியை நிறுவி விட்
டார்கள் என்று குறிப்பிடுகி
றார்.

இன்னும் ஜாவாவில் உள்ள
பழம் இலக்கியமாகிய அமர
மாலையின் மூலம் பண்டைஜா
வக மக்கள் சைவசமயத்தை
தழுவிவர்கள், என்பது நன்
கறியப்படுகிறது. ஜாவாவிலும்
அதையடுத்த பல்வேறு தீவுக
ளிலும் காணப்படும் அழிபா
டுகளில் சிவன், முருகன், சிவ
லிங்கம் முதலிய பல படிமங்
களும் காணப்படுகின்றன.

பாலைத்தீவு ஜாவக நாட்
டில் கிழக்கிலுள்ள ஒரு சிறிய

திவு இது இன்று இந்துனேசியாவின் ஒரு பகுதி, இதன் நிலப்பரப்பு சுமார் 2200 சதுரமைல் ஜனத்தொகை 10 லட்சம். இத்தீவை ஆண்ட அரசர்கள் இந்தியாவிலிருந்து புரோகிதர்களைக் குடும்பத்தோடு அழைத்து அங்கு குடியேறச் செய்தார்கள். அதன்பின் அங்கு இஸ்லாமிய மதம் பரவியது. இருந்தாலும் அங்குள்ள இந்துக்கள் இடையூறின்றி வாழ்ந்து வந்தார்கள் அங்குள்ள முஸ்லீம்கள் இந்துக்கள் முறைப்படியே நண்பர்களையும், பந்துக்களையும் வரவேற்கும் போது கைகூப்பியே வணக்கம் தெரிவிக்கிறார்கள். அனேகர் பெயர்கள் கூட இந்துப்பெயர்களாகவே இருந்து வருகிறது. பழக்க வழக்கங்களும் இந்துக்களுடைய பழக்க வழக்கங்களை ஒத்ததாக விருக்கிறது.

இன்னும் இங்கு சிவன், நான்முகன், திருமால், முதலிய தெய்வங்களுக்கு கோயில்களில், தீபம், தூபம், மணி அடித்தல், நைவைத்தியம் அரிசி, தேங்காய், பழம், பூ, முதலியன படைத்தல் தீர்த்தம் வழங்குதல் எல்லாம் நம் நாட்டுக் கோயில்கள் போலவே நடைபெற்று வருகிறது.

தாய்லாந்தை சயாம் என்று கூறுவர். 14 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் மெனும் பள்ளத்தாக்கின் ஒரு பகுதி மோனகெமர் என்ற இனத்தவர்களின் கையில் இருந்தது. அவர்கள் ஆட்சி கம்போடியாவிலிருந்து தெற்கு பர்மாவரை விரிந்து பரந்திருந்தது. அங்கு இந்தியர்களுடைய தொடர்புகளைப்பற்றி அதிகமாக தெரிந்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

இந்நாட்டில் இன்று அகழ்ந்தகண்ட பல பண்டங்களின் மூலம் அங்கு குடியேறிய தென் இந்தியர்கள் குப்த அரசர்களோடு தொடர்புடையவர்களாக இருந்துள்ளனர்.

இது கி. பி. 6 முதல் 16 வரை நிகழ்ந்ததாக விருக்கலாம் என்று மதிப்பிடப்படுகிறது. இங்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட தெரு கல்வெட்டில் கி. பி. 5-6. நூற்றாண்டில் பொறிக்கப்பட்டதாக கணிக்கப்படுகிறது. அந்த கல்வெட்டில் தென்னிந்திய எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. இங்கு குடியேறிய புரோகிதர்களும் இந்தியர்களே அவர்கள் தமிழ் நாட்டின் அந்தணரின் 5. வது தலைமுறையினர் என்று அறியப்படுகிறது. தாய்லாந்து மன்னர், முடிசூட்டு விழாவில் தெரு மந்திரம் ஓதப்படுகிறது. அது தேவாரப்பாடல்களே தாய்லாந்து கோவில்களில் தீட்டப்பட்டுள்ள ஓவியங்களில் இராமாயணசரித்திரம் முக்கிய இடம் பெற்றிருக்கிறது. பார்ப்பணப்புரோகிதர்கள் மாணிக்கவாசகரது திருவெம்பாவை சில பதிகங்களை இன்றும் பாடிவருகிறார்கள்.

அங்குள்ள அரச குடும்பங்கள் உபயோகிக்கும் உல்லாசபடகுகளில் அனுமான் உருவமுள்ள தெரு உல்லாசப் படகை நான் பார்த்ததும், அங்குள்ள ஒருவழிகாட்டியிடம் இந்த உருவம் எதை குறிக்கிறது என்று கேட்டேன். அவன் என்னைப்பார்த்தும் நான் ஒரு இந்தியனுக்காகவோ அல்லது இலங்கையனுக்காகவோ இல்லை என்று என்னுடைய கேள்வியைகொண்டு தீர்மானித்திருக்க வேண்டும்.

இந்த உருவம் இந்தியா விழுள்ள ஒரு பலம்வாய்ந்ததை தெய்வம் என்று குறிப்பிட்டான். இந்நாட்டு மன்னர்கள் தங்கள் பெயர்களுடன் இராமன் என்னும் பட்டத்தை இணைத்து வந்தார்கள். இவர்கள் தங்கள் இராம வம்சத்தை சேர்ந்தவர்கள் என்று கூறிக்கொள்கிறார்கள்.

ஆயோத்தி, மிதிஐ. கிஷ் கிந்தை என்ற ஊர் பெயர்களும் இராமன், இலக்குமணன், பரதன், சத்துருக்கன், லவன் குசலவன், விபீசணன், என்ற ஆண்களுடைய பெயர்களும்,

கோசலை. கமத்திரை, ஜானகி சிதை, லட்சுமி, என்ற பெயர்களுடைய பெண்களும் உண்டு. இதிலிருந்து தமிழன் பண்டை பெருமைகளை நன்கு உணரலாம். பாரத தேசியக்கவி பாரதி

“சிங்களம் புட்பகம் சாவகம்

ஆதிய

திவு பலவீனும் சென்றேறி

அங்கு,

தங்கள் புலிக்கொடி

மீன்கொடியும் நின்று

சால் புறக்கண்டவர் தாய்

நாடு”

என்று அழகாக எடுத்துக்காட்டுகிறார்.”

அன்றும் இன்றும்

அன்று

மெத்தப் படித்த முத்தையர்
மேடை ஏறிப் பேசுபவர்
கத்தக் கத்தத் தன்மகளின்
கன்னம் வீங்க அறைந்தது ஏன்?
சித்தன் சிறிய குலமவனின்
சிறிய மைந்தன் சிலனொடு
பத்து வயதுச் சிறுமியவன்
பன்னிக்கூடம் சென்றாளாம்..

இன்று

மெத்தப் படித்த முத்தையர்
மேடை ஏறிப் பேசியவ
சித்தன் மகனும் சிலனைத்தன்
சிறிய மருமகனாகியதேன்?
பத்துலட்சம் பணத்திற்கின்று
சொத்துக்காரன் சித்தனென்றால்
மெத்தப் படித்தவர் பார்த்தகுலம்
மேலும் பார்த்திட முனைவாரோ
(பா. சிவபரலன்)

அம்பலம்

இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்பப்படும் தமிழ் நாடகங்கள் பற்றி உங்கள் கருத்துக்கள் என்ன? என்று அந்தத் துறையோடு பரிச்சயம் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் மூவரிடம் கேட்டோம். அவர்கள் கூறிய கருத்துக்களும், அந்தக் கருத்துக்களை பார்வையிட்டு இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன தமிழ் பகுதி பணிப்பாளரும், இயல் நாடக கூட்டுப்பாட்டாளரும் தெரிவித்த அபிப்பிராயமும் இந்த இதழில் அம்பலப்படுத்துகிறோம்.

சில்லையூர் செல்வராசன்

வானொலி நாடகங்களில் சிறப்புக்குரிய அம்சம் பெரும்பங்கு சரியான பிரதிகள் தேர்ந்தெடுப்பதிலேயே தான் தங்கியிருக்கின்றது. ஒரு வானொலி நாடகம் வெற்றி பெற வேண்டுமானால் ஐம்பது சத வீதம் தரமான பிரதியாகவும், மிகுதி ஐம்பது சத வீதம் தயாரிப்பாளரின் திறமையும் தான் காரணம். இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்துக்கு நல்ல, தரமான பிரதிகள் கிடைப்பதில்லை என்று, அங்குள்ள உள் பிரச்சனைகள் தெரிந்தவனுடையடியால் என்னால் நன்கு உரை முடிகிறது.

அண்மையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் மன்ற நாடகங்கள் உண்மையிலேயே நல்ல தொரு நிகழ்ச்சி. இப்பொழுது நாடகங்களில் களத்தை விரிவு

படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. பல புதிய குரல்கள் இப்போது கேட்க முடிகிறது. நல்ல நாடகங்கள் கிடைக்காத போதிலும் தயாரிப்பு முறையில் பல மாற்றங்களை காணக்கூடிய தாய் இருக்கின்றது.

எஸ். பொன்னுத்துரை

1965-ம் ஆண்டு வரையில் இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்பப்படும் நாடகங்கள் அதன் தொனிப்பொருளும் தயாரிப்பு முறையிலும் நன்கு அமைந்திருந்தன. அப்பொழுது ஒலிபரப்பப்படும் நாடகங்களை கேட்கும் போது தயாரிப்பு நெறியிலே கண்டிப்பாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டிய ஒர் ஒழுங்கு சுவைப் பெருக்கத்திற்கு உதவியது. இடைப்பட்ட ஒரு ஐந்து வருட காலத்தில் வானொலி நாடகத்தின் தரம் என்னவோ இறங்கத்தொடங்கியது. இப்பொழுது புரோக்கர்கள், தரக்களின் கைகளில் இருந்த நாடகம் சற்றே சிறைமீட்கப்பட்டு பாலம் தொனிக்கிறது. யாழ்ப்பாணத் தமிழ் என்ற 'டி. ஏ. டீ. மார்க்' கைவிடப்பட்டு ஈழத்தின் பிறகளங்களின் குரல்களையும் கேட்கமுடிகிறது. வரவேற்றத்தக்க இந்த மாற்றத்துக்காக இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன பணிப்பாளரை பாராட்டுகிறேன்.

வருங் காலத்தில் வாடுவெலி நாடக வளர்ச்சிக்கு; நாடகம் எழுதாது ஒதுங்கியிருக்கும் பழைய நாடகப் பிரதிதயாரிப்பாளர்களை மீண்டும் அரங்கிற்கு கொண்டு வருதல் வேண்டும். புதிய ஆற்றல்களையும்— 'தரம்' என்ற மரயமான் வேட்டை ஆடாது, ஆர்வத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு— ஊக்குவிக்கும் ஒரு திட்டம் செயற்படுத்தப்படுதல் நன்று. தேசிய மாற்றங்களை ஒத்தி செய்யக் கூடிய நாடகப்பிரதிகள் எழுதப்படுவதற்கான ஊக்குவிததல் திட்டம் ஒன்றையும் இலங்கை வாடுவெலி ஆரம்பிக்கலாம். 'sophisticated' தயாரிப்பு முறைகள் அதிகமாக வற்புறுத்தப்படுதல் தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

கே. எஸ். பாலச்சந்திரன்

இலங்கை ஒலிபரப்புக்கூட்டுத் தாபன தமிழ் நாடக அரங்கினை ஒலிபரப்பப்படும் நாடகங்கள் பற்றி பல் வேறு சர்ச்சைகள் அவ்வப்போது ஏற்படுவது வழக்கம். சர்ச்சைகள் ஏற்படுமிடத்து, அதனிடத்து அக்கறை காட்டப்படுகின்றது என்று தானே அர்த்தம்.

வேறுபட்ட கருத்துக்களை, அமைப்புக்களை, மொழி நடைகளைக் கொண்ட நாடகப் பிரதிகள் கிடைக்கும் போது தான் தங்கள் திறமைகளைக் காட்ட முடியும். தூரதிருஷ்ட வசமாக ஒரு குறிப்பிட்ட பிராந்திய மொழி நடைகளைத் தவிர்த்தி, மற்றைய பிராந்திய மொழி நடைகளைக் கொண்ட, நாடகப் பிரதிகள் மிக்க குறைவாகவே கிடைக்கிறது போலத் தென்படுகிறது. நாடு பக்கத்தில் உள்ள தமிழ்ப் படைப்பாளிகள் நல்ல நாடகப் பிரதிகள் அனுப்பு

கிறபோது தான், வாடுவெலியில் நல்ல நாடகங்களை கேட்கலாம். அண்மையில் செங்கை ஆழியா வின் 'கல்லும் கனியும்' போன்ற பல நல்ல நாடகங்கள் ஒலிபரப்பட்டுள்ளன.

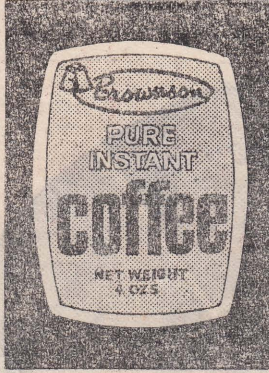
ஆனால் தற்போதைய வாடுவெலி நாடகங்களில் நகைச்சுவைககுப் போதிய இடமளிக்கப்படுவதில்லை என்ற குறை இருக்கத்தான் செய்கிறது. இதை நிவர்த்தி செய்யப்படல் வேண்டும்.

மேற்கூறிய மூவரின் கருத்துக்களை பார்வையிட்டு, இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாயனத் தமிழ்ப் பகுதி பணிப்பாளர் கே. எஸ். நடராசா அவர்களும், இயல் நாடக கட்டுப்பாட்டாளர் திருமதி இரத்தினம் அவர்களும், தங்கள் கருத்துக்களை கூறுகிறார்கள்.

அண்மைக் காலங்களில் நரங்கள் ஒலிபரப்பிய நாடகங்களை பாராட்டி நிறைவு தேவர்கள் கடிதங்கள் எழுதியிருக்கின்றார்கள். இருந்த போதிலும் சில வாடுவெலி நேயர்கள் நல்ல, அல்லது தரமற்ற நாடகங்களை இனம் காணாமலவிற்குவளர்ச்சி பெறாமல் இருக்கின்றார்கள் என்று சில கடிதங்களில் இருந்து நாங்கள் உரைக்கூடியதாகவும் இருக்கின்றது. ஆனால் வாடுவெலி நாடகத்தில் இன்னும் நரங்களை வளர்ச்சி பெறவேண்டும் இதற்கெல்லாம் நல்ல, தரமற்ற நாடகப் பிரதிகள் இல்லாதது தரன் காரணம். நரங்கள் போதிய சன்மானம் கொடுக்கின்றோம். சாதாரணமாக ஒரு முப்பது நிமிட நாடகத்திற்கு 90 ரூபா கொடுக்கிறோம். நல்ல பிரதிகள் கிடைத்தால் 120 ரூபாவும், ஏன் 150 ரூபாவும் கொடுக்க எங்களுக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது.

(48-ம் பக்கம் பார்க்க)

இன்று
எவரும்
விரும்புவது
பிரவுன்சன்
கோப்பி

றேடியோக்கள், இரும்பு கபேட்டுகள்,
கதிரைகள் கிடைக்குமிடம்

எஸ். பொன்னுத்தாரை & சன்ஸ்

கிளை:-

108, மில்லேட்

பிரதான வீதி

வவுனியா

வவுனியா.

ரகுநாதன் பதிப்பகம்
புத்தகப்பண்ணை
302, காங்கேசன் தீரையி.
யாழ்ப்பாணம்.

101, வேக்கந்தை வீதி, கொழும்பு-2-ல் வசிப்பவரான சி. மகாலிங்கம் அவர்களால் கொழும்பு வாசகர் பேரவைக்காக சுதந்திரன் அச்சகத்தில் அச்சிட்டுப் பிரசுரிக்கப்பட்டது.